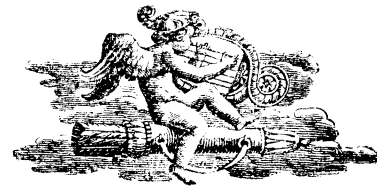

CĂNTURI INTIME.

DE

G. G. MEITANI.

BUCURESCI.

Imprimeria Anunțătorului Român. Haou Greci.

1860.

PREFATĂ.

Mai de multe ori amici mei mă siliră a face o colecțiune din operele melle și a le pune la lumină; mai de multe ori auđiū dicându-mi-se pe ici pe colea, că n'ar fi rău a face aceasta; mai des mă hotăriiū, dar iarăși m'am oprit. Cauđa a fost că, dacă unul găseca plăcere la citirea cător-va piese din astă colecțiune, altul le critica, dacă acesta credea că sunt demne de a vedea lumina, altul rīdea de astă îndrăsneală; ici vedeam încuragiarea, colea contrariul, d'o parte lauda, de alta disprețul.

A crede singur că merită lauda e un defect, a descinde însă până acolo, încăt a se critica ellū însuși, aceasta este și mai rău, căci sub masca ipocriđii apare ceea ce arū voi să ascundă. De aceea hotăriiū a arăta publiculū operele melle, înaintaiū pe astă calle spinoasă de și cu sfială, cu încredere însă, că voiū găsi un sprijin oare care, de și nu cu convingere că vor trăi o viață îndelungată, cu mulțumire însă, că doo minute de esistență vor fi destule a mă adăpa de bucuria cea mai mare.

Nu îndrăsnesc a lua numele de poet. Operele melle sunt criticabile. O cred. Dar adaog că ini-mici se găseesc destui spre a sfășia ce e slab, a căta

să abată ce e puternic. Critice acum ori cineva voi aste opere. Eă ăi vciū respunde : fie care lucreaăă dupe puterea sa. Mă voū sili însă a mă folosi de sfaturile salls.

Iubirea de Patrie, ce neconținut vėđuiū suspinăndă, dorul mumei, ce o moarte seceritoare [culcă la pămînt, depărtăudu-mă din brațele ei călduroase, dorul mumei đic, ce iubeam până la idolatrie, visurile vârstei de rođe; acestea fură obiectul cānturilor melle. Acum de n'am putut ajunge de partea cea altă a callei difficile, în care am intrat, de n'am putut da jos fructul de pe virful arborelui, ce scutur cauda a fost că lira-mi tremurăndă se obpunea a-mi da concursul ei dorit, lăsînd iubirea, durerea și amorul a vorbi singur fără altu ajutor.

G. G. Meitani.

Părintelui meu G. Meitani.

rn lipsă de o mumă; o ție scumpe tată!
Inchin aceste cānturi c'un suflet voitor.
Căci tu, dupe-a mea mumă, ființa'mi întristată
Ai singur să o aperi, să'i dai ori ce-ajutor.

Da. Tu din cea măi jună a mea copilărie,
Puind pe lîngă-a mumei ș'al tēu plăcut concurs,
Făcuși să știu ce este o sfîntă datorie,
Căci apele-mi până-astăđi da, limpede aū curs.

Făcuși să știu ce este a Patriei iubire
Respectul către sancte în mine ai sădit.
Iubita libertate, ș'a Țerrei fericire
Făcuși să fie visu-mi perpetuū, favorit.

Spre-a mea recunoștință viū dar cu înfocare
Aceste foarte slabe poetice 'ncercări
Să puiū al meu Părinte sub strașnica-apărare
A ta, căci tu, da, singur dorești a'mi da plăceri.

La Lira mea.

o . . . . .
 . . . . . testudo . . . . .
 . . . . . mihi cumque salve
 rite vocanti
Horatius.

Lira mea scumpă începătoare
 Vino de cântă cu înfocare
 Spune-alle melle dulci cugetări.

Deștul, ce mișcă a talle coarde,
 E făr' putere. Că slab e foarte
 O știu. Dar cântă nu te opri.

O! nu te teme, n'avea sfială.
 Nu fii fricoasă, ia îndrăsneală,
 Căci cred . . . ori cine te va-ajuta.

Când veți că Țarra e lăcrămîndă
 Geme'n tăcere, stă suspinîndă,
 Vino'mblindește durerea ei.

Liră-mi iubită, când focul m'arde,
 Fă cu'ncântare c'a talle coarde
 Să spue lumi tot ce e simțu.

Sau când amorul întru tăcere
 Veni-va vesel, plin de plăcere
 Cântă-l, nu strică. E scump, plăcut.

ROMANIA.

Era timpul, când al Dianeî
 Car frumos, ş'incantător
 Se arată Romăniei
 Cu un pas triumfător.

Era ora când tot omul
 S'odihneşte liniştit,
 Când pămîntul, unda, totul
 E d'un vâl acoperit.

Când tăcerea predomineste
 Peste câmpul roditor,
 Când al undei numai creşte
 Sgomotul încântător.

Când defirul dă plăcere
 Recoreşte ori ce foc,
 Când ridică-ori ce durere,
 Şi încântă ori ce loc.

Întocmai c'aurora, ce naşte dimineata,
 Sau ca al primăverei astru bine-cuvântat,
 Apare o femeie, plîngîndu-se de viaţa
 Cea tristă, ce-acum duce, d'un timp îndelungat.

Ca roşa înflorită era ea majestoasă,
 Şi ca columba dulce, ce şade graţios.
 De şi o grijă-amară, adîncă, neguroasă
 Părea acum c'o-apasă sermana dureros.

Avea veşminte albe, o frunte ridicată,
 Şi păru-i pe la spate cădea neîmplătit,
 Precum odată nimfa cu fruntea nepătăată
 Umbla cu majestate 'n Olimpul cel vestit.

O Doamne prea putinte, dicea juna femeie,
 Protege-mă că-sû plină de plînsuri şi dureri
 Nici-o speranţă'n mine, nimic, nici o scîntee
 Remas-a, că-sû sdrobotită de multe neplăceri.

Atitea suferințe, atitea chinuri grele
 Și lacrimi vărsate din ochi-mi ardători,
 Destul mă apăsară tot timpul vieții mele.
 Destul avui a face cu oameni vindători.

Trăiți ca și un arbor, ce colo pe câmpie
 Se vede sufferinde, căci vai ellu fu lovit
 De fulgere perpetuē, s'acum în agonie
 Ași duce-o viață tristă, ce nu e de dorit.

În darn nenorocitul căta, când primă-vara
 Sosea cu bucurie pe patul ei de flori,
 Să mai surîdă-odată. O iarnă crudă iară
 Și viscolii cei repeși i-i da negre colorii.

În darn din trunchiu-i tare naștea căt'o lăstară.
 Dadarnic! căci defirul atunci numai sufla.
 Trecea fără de veste iubita prima-vară,
 Și fruntea-i înverdită îndată se usca.

De și în astă lume simțiiu vre o plăcere
 De și fură momente, în care măncăntam
 Amară însă-adincă a fost ș'acea durere,
 Ce-îndată dup'aceea adesea eu simțeam.

Trecea, precum un fulger lucește și s'ascunde,
 Când Febul e'n repaos, și cerul plin de nori
 Momentul de'ncântare, momentul strelucinde,
 Și vesteja pe dată a vieții melle flori.

Vai! ce nefericire, ce zile neplăcute,
 Ce timpuri de durere avui a sufferi.
 Mă turbur da, cu totul la faptele trecute,
 Când mintea-mi obosită începe-a se gândi.

Vedui, o ce durere! pe fiul meu cel mare
 Cădînd fără de viață 'naintea mea lovit,
 Ș'un sînge fumegînde, strigînd'o ce trădare!
 Curgea din corpu-i mîndru, ce jos sta-acum lungit.

Vedui cum a mea soră în lacrimi inundată
 De mine se desparte, și cade în dureri
 Cum perde ca și mine pe cel ce nici odată
 Putea-va să mai vadă cu-a sale dulci vederi.

Vedui cum fie-care voia să m'amăgească,
 Cum fără nici o milă în tot mă sfășia,
 Cum cesta prin trădare dorea să m'amorțască,
 Și cella prin cruțime speranța'mi înșela.

Dar astăzi și mai tristă, mai vrednică de jale
 E viața ce'mi rezervă destinul pierdător.
 Mai crudă, mai amară, o da spinoasă calle
 'Nainte'mi elu deschide c'un ochiū nepăsător.

Ađi fi-mi uitu cu totul că au și ei o mamă,
 Aveca, ce din sînu-i pe dinși a nutrit.
 Ei ađi fără'ndurare nu bagu nimic în seamă,
 Nu caut ce durere sermana-a sufferit.

Stăpîne prea Înalte aruncă-a ta privire
 Ş'asupra'mi sufferindă. Căci vai! multe vĕdăi.
 Orfană, delăsată în jalnica-amorţire
 Destul o Doamne tare! tăcută eă dăcuiă.

Tu, ce protegi tot omul în contra celui tare,
 Tu, ce hrăneşti sermanul ş'ascuţi pe prunci sei
 Ascultă-mă o Doamne, şi'n astă 'mprejurare
 Inspiră-a ta dreptate acestor fii ai ai mei.

Cu-a ta bună-voinţă, cerescule Părinte,
 Desbracă'i d'ori ce patimi în astă oră grea.
 Şi fă-i ca'n armonie, c'o inimă ferbinte
 Cu toţi să lucrede spre mîntuirea mea.

Finise ast-fel juna femeie graţioasă
 Când rupe vălul nopţi un foc încântător,
 Când Febul se arată c'o rađa amoroasă
 Pe cerul strelucinde şi prea desfătător.

1858 Noembre 23.

DURERE.

L'âme remonte au ciel, quand on perd ce qu'on aime
 Il ne reste de nous qu'un cadavre vivant.
 Le désespoir l'habite, et le néant l'attend.
 Alfred de Musset.

În darn şi rađe dulce. şi vînt de primăvară,
 Şi flori încântătoare, şi cântec fericit,
 În darn pămîntu ş'apa, în darn natura rară,
 În darn tot universul la-un suflet amărit.

Când inima e tristă, când n'are mângăere,
Când geme lăcrămîndă, când ăce în suspin,
Nimic nu-o poate face să guste din plăcere,
Or ce în astă lume i varsă tot venin.

Nimic. Nici vórbe dulce, nici dîmbete plăcute,
Nici vocea-unui părinte, nici prietenul iubit,
Nici ruda, nici streînul, nici inimă cunoscute
Nu vindecă o rană, ce moartea a sădit.

Un pom, ce-un fulger tare lovi pe o câmpie,
Acum nimic nu poate să-l facă-a re'nvia.
Defirul în darn suflă, și astru'n veselie
Surrîde căci perpetuū în chinurî se va-afla.

Pe patu-mî de'ntristare așa și-a mea ființă
În lacrăme arđînde trăi-va ne'ncetat.
Și fără conténire amară sufferință
Gusta-voîū 'n astă lume sermanul turburat.

Căci ce în viața noastră aduce desperare?
Nici plînsul, nici suspinul, nici sufletul slăbit,
Niçi cruda amăgire, nici vesteda vîndare,
A mumei numai moartea usucă ce-e 'nflorit.

O mumă! dulce nume, ce numai pronunța-voi.
Tu singura speranța'mî, defir recoritor.
În viața-mî șovăindă d'acum numai gusta-voi
Plăcerea, ce cu farmec ămî dai surîdător.

Trăesc făr'a mea yoe în lsmea ceastă-amară.
Nimic însă ce dînsa sermans 'mpărteștesc.
Pămîntu gol ămî pare și chiar natura rară
Tăcândă, jelitoare că este o ăresc.

Ămî pare că-este noapte, când suflă vîntul dîlei,
Și când aceea vine nu pociū deosebi
De-e cîntul cucuvaei saū cella-a filomilei,
Ce vine p'a mea casă durere a-mî vesti.

Nu vĕdū nimic 'nainte'mî. Saū vĕdū numai 'ntristare.
Orî unde sunt suspine acolo-e-inima mea.
Departe staū de rîsurî, de joc de serbătoare,
De locurî, ce-altă dată puțin mă încanta.

Când iarna 'ncepe-a plînge, atunci simțū ușurință.
Căci soarta'mî amărită încep ș'eū a jeli.
Căci numai pe măhnire, pe dor, pe sufferință
Se află patul viețe-mî ce'ncepe a amorți.

Ca pomul, ce sub neaoa a ierni friguroase
Bătut și de furtune tot tîmpu stă plecat,
Așa mă plec sermanul de vînturî furtunoase
De jalnică măhnire în lacrămî aruncat.

Mă plec far' de speranță c'o ăi o să'nverdească
Cămpia vieți melle, cest suflet amărit,
C'o sta o ăi furtuna, că rođa-o să'nflorească
Pe un pamînt de glodurî, stricat și amorțit.

SONET I.

Sunt da departe de încântare
Jună plăcută, sunt plin d'amor.
De neplăcere și de 'ntristare
Gîndu-mi se află retăcitor.

Și fericire, și bucurie
Par că la mine sunt ca un vis.
Neconținută eui vijelie
Simțu p'al meu suflet, m'aflu'n abis.

Lumea întregă vedu se ssbpune
La ce natura pare că pune
Ca lege sfintă, ca strict hotar.

Numai tu scumpă te-arăți rebelă.
Îvingi natura juna mea bellă
Dar faci sa suffer crudă amar.

1859 Ianuare 27.

SONET II,

Lumina d'ilei melle ești tu jună ființă,
Nimic nu mă încântă de cât iubirea ta.
În lacrami și durere, în chinuri, sufferință
Petrec, de când amoru'ti apasă inima mea.

Nu vedu de cât prin tine. Lumina-ti 'm-e vedere
Audi. Dar audi glasu-ti, plăcut încântător.
Fă scumpă s'inceteze amara mea durere
Ai milă de un suflet, ce stă neșimbitor.

De când ursita-mi crudă făcu fără remușcare
Să'ntimpin steaoa vieți-mi, pe tine jună floare
Un foc adinc mă arde, sfășie peptul meu.

Veduiu întru placere o rodă dîmbitoare,
M'apropiaî de dînsa coprins de înfocare,
Dar ghimpele-i atinse amar sufletul meu.

1957 Ianuare 30.

SONET I.

Sunt da departe de încântare
Jună plăcută, sunt plin d'amor.
De neplăcere și de 'ntristare
Gîndu-mi se află retăcitor.

Și fericire, și bucurie
Par că la mine sunt ca un vis.
Necontenită eui vijelie
Simțu p'al meu suflet, m'aflu'n abis.

Lumea întregă vedu se ssbpune
La ce natura pare că pune
Ca lege sfintă, ca strict hotar.

Numai tu scumpă te-arăți rebelă.
Îvingi natura juna mea bellă
Dar faci sa suffer crudă amar.

1859 Ianuare 27.

SONET II,

Lumina d'ilei melle ești tu jună ființă,
Nimic nu mă încântă de cât iubirea ta.
În lacrami și durere, în chinuri, sufferință
Petrec, de când amoru'ți apasă inima mea.

Nu vedu de cât prin tine. Lumina-ți 'm'e vedere
Audi. Dar audi glasu-ți, plăcut încântător.
Fă scumpă s'incetețe amara mea durere
Ai milă de un suflet, ce stă neșimbitor.

De când ursita-mi crudă făcu fără remușcare
Să'ntimpin steaoa vieți-mi, pe tine jună floare
Un foc adînc mă arde, sfășie peptul meu.

Veduiu întru placere o rodă dîmbitoare,
M'apropiași de dînsa coprinș de înfocare,
Dar ghimpele-i atinse amar sufletul meu.

1957 Ianuare 30.

26 Aprile 1859.

O juna inocentă pe frunteați de candoare
Purtînd o floriceică din ast buchet d'amor,
Aruncăți o gândire la cel ce cu'nfocare
Privește-a ta ființă ca angelul de dor.

În or ce timp voit-am să fac a ta vedere
Să vadă câte sufferé un bet nefericit,
Lăsași în desperare cu cruda ta tăcere
Și inima-î 'ntristată, și sufletu-î sdrobit.

Or când a ta privire iubită, amoroasă
Vrusei s'admir în pace c'un ochiū d'adorator
Fusei în tot d'auna, o jună grațioasă
Respins de modestia-ți cea plină de amor.

Gindește-te o jună că-esistă o ființă
Ce-adoră fără margini un nume prea plăcut,
Ce'n asta lume mare o singură dorință
Hrănește ca de tine să fiū bine-vêdut.

O Lino! prea plăcută în pieptu-mi de durere
De vei căta vr'odată, ts vei găsi sădit
Din timpul inocenți, din timpul de pălcere
și al copilăriei amoru-ți ne'mblîndit.

1 Maiū 1859.

E lementele naturi o copilă dîmbitoare
T'au făcut să puī 'ntristare într'un suflet iubitor.
T'au făcut să fiī-adorată de o inimă-ardătoare,
Ce în tine vede totul: viață, nume, viitor.

L umea 'ntreagă înainte-ți s'eclipsește prea iubită
Tu ești singura speranță, ce hrănesc necontentit.
Tu ești dulcea primăvară. tu ești floarea prea dorită,
Tu defirul, ce încântă ori ce suflet amărit.

E ști ca rođa înflorită ca cea floare grațioasă,
Ce întrece p'or ce altă cu-al seū dulce bun, miros,
Ce îmbată de plăcere o-inimioară mult setoasă
D'o iubire-adevărată, d'un amor prea credincios.

N orocirea vieți melle ești tu jună adorată
D'a fi dar în întristare o copilă e pecat.
Tu dar scumpă nălucire, tu ce'n flori ești legănată
Alineadă-mi tu durerea ce hrănesc neîncetat.

A strul dīlei nu lucește precum fruntea-ți strelucindă.
Mai pre sus de a luī rađe ochi-ī dulce scānteind,
Eclipsește p'or și cine prin lumina lor ardîndă
Ș'apoi- âl lasă în durere, și de chinuri suspînd.

Tu ca-un defir ce-ești ușoară ce atîta apăsare
 Lași'pe pieptu-mi de durere? or gîndești că nu-e păcat
 Ca cu-atîta ne'ngrijire, și cu-atîta nepăsare
 S'ai în chinuri și în lacrimi o ființă ne'ncetat.

Celui care vede'n tine astrul vieței, prea iubite,
 Care'n tine-or ce speranță ș'a pus betul fericit,
 Îndrăsnî-vei să-î dai lacrimi, să-î dai chinuri ne'm-
 blindite
 Îndrăsnî-vei o ființă să-l faci tu nefericit.

Ca o barcă, ce prin valuri merge mîndră și măreață
 Purtînd veselă-o ființă, ce-o amenință un vînt,
 Ast-fel scumpă nălucire, tu ai dîle-mi dimineață
 Porți-în tine-a mea scăpare, sau plăcutu-ți meu mormînt.

Ca cea scumpă filomelă, ce tot dîle întristate
 Vede'n veci 'nainte-a vieței ce tărăște în dureri
 Ast-fel cella, ce t'adoră în suspine ne'ncetate
 Va petrece infelice depertat d'ori ce-încântări.

Tu faci tocmai ca o rođă ce ne'mbată de plăcere
 Pe d'o parte cu mirosu-î recoros, încântător,
 Dar pe d'alta ne rănește, și ne umple de durere
 Cu-al seŭ ghimpe prea puternic, dar far' milă fa'ă dor.

Să cređ oare c'o ființă pe a cărui frunte dulce
 Vede-or cine inocența puritatea chiar din cer,
 Se arată fără milă la-o durere ce conduce
 La'ntristare și suspine, de cari betul de mult per.

La Elena.

Porumbiță mult plăcută de ce ești așa crudelă?
 De ce'n inima'ți plăpîndă nu găsesc de cât venin?
 Or tu oare hotărît-ai sa fii vecinic tot fidelă
 La sistemul de peire ce aduce tot suspin?

Ce t'oprește înger tânăr d'a iubi cu înfocare?
 Ce te temi în astă lume d'a simți un dulce-amor,
 Ce nu crești că ești născută pe pământul cesta mare
 Ca să fii tu fericirea unui suflet plin de dor.

Oar' ce stabil vești înainte-ți? cine-ăți dice că iubirea
 E un nume prea dadarnic ca s'o poți și tu simți?
 Oar' ce lege popritoare ai citit și fericirea
 Dintr'o inimă prea jună o faci singură-a peri?

O tu singura-mă speranță, o simbol de fericire
 Veți lăsa mai multă vreme inimioara-mă în suspin.
 O tu angel de candoare tu ce-mă pari în strelicuire
 Dup'atitea condamna-vei al meu suflet tot la chin.

Nu creștă jună prea plăcută să voești a mea peire.
 Ș'ar fi crud, fără de milă să mă lași neîncetat,
 Tot cu vorbe nșelătoare, cu speranțe d'amăgire
 Căci vai! rana-mă e prea-adîncă, ș'al meu suflet
 turburat.

Tu defirul verei melle, risipește tu îndată
 Nori negri, de durere, ce staū plini pe capul meu
 Risipește-î, risipește-î jună scumpă, adorată
 Căci spre tine-a mea gîndire merge, merge tot mereū.

Eū termin și al teū nume pronunțîndul cu ardoare
 Al invoc precum invoacă un serman scăparea sa.
 Lino, Lino a mea limbă repetînd cu înfocare
 Dice-ai milă, căci în tine eū dăresc scăparea mea.

1859 Maiū 9.

Amicului meu A. A. Suțu la Paris.

O divine amitié, félicité parfaite,
 Seul mouvement de l'âme ou l'excès soit permis,
 Change en bien tous les maux où le ciel ma soumis
 Compagne de mes pas, dans toutes mes demeures, ...
 Voltaire.

A mice-or unde-o scartă amară sau plăcută,
 'Nainte-ți tu afla-vei aruncă-ți liniștit
 O singură gîndire la vremea petrecută
 Aproape tu de mine, și fii mai recorit.

A vieți talle pînde or când d'un vînt prea tare
 Împinse-umflata fi-vor, tu da nu vei uita
 Că s'affă oare cine, cu mare ce'ncăntare
 Sbura-va către tine pe tine spre-a scăpa.

A cestei lume însă când unda schimbătoare
 Pe barca-ți cea plutindă c'un pas tremurător
 O duce-va 'n plăcere spre ținta-î doritoare
 Întoarce-vei privirea-ți spre mine plîngător?

1860.

La Romania.

Frumoasă Roâmnie, d'atiți secolî vestită,
 O Țară glorioasă, o Patrie iubită
 Salut eû al teû nume, ce falnic altă dată
 Știa să'nfiorede ș'a fi fără de pată.

Salut ȃic al teû nume, ce-atîta 'nsemnătate
 Putu să dobîndească pentru posteritate
 O Țară ce-altă dată cu-atîta vitejie
 Știaî să-ți ridici capul, să desfășori tărie.

Salut acea antică-ți braveie însemnată,
 Și gloria-ți aceea, cea bine meritată.
 Salut a talle-altare o patrie prea sfîntă,
 Ce de dureri, și chinuri de mult ești sufferintă.

Salut a talle scumpe speranțe înșelate,
 A talle prea plăcute dorințe arătate,
 Salut a talle drepturi ce fii tei avură,
 Și pentru care secolî întregi ei combătură.

Salut a talle templuri, a talle sanctuare,
 În care odihnește vechia-ți regenerare.
 Cenușa prețioasă cellui ce pentru Țară
 Luptat-a cu virtute, ș'apoi știu să moară.

Salut a talle câmpuri frumoase, înverđite
 Care vędură-atătea victorii strelucite,
 Ce bravi României știura să caștige,
 Când p'inimici cu toți mergeaû spre a-i învinge.

Salut a talle rîuri, ce înca-sû fumeđinde
 De sângele, cu care văpseaû a salle unde,
 Când inimici Țerreî veneaû să cetropească
 A salle dulci ținuturi, și să le jefuească.

Salut a talle umbre, ce pentru libertate,
 Și pentru biruință sacrificară toate
 Care n'avură'n lume nimic așa de mare
 De cât a Țerrei sfinte prea scumpă liberare.

Dar plâng cu-amariciune durerea cea cumplită,
 Ce-ai trebuit să sufferi cu sora ta iubită,
 De când splendidul soare trecu prin Românie
 C'o glorie neștearsă, dar făr' să mai revie.

Plâng trista amorțire, în care fără milă
 Redusute-au prea sfintă cu-atîta mare silă
 Și tu ai sufferit-o nu fără nerăbdare
 Până să vie dioa de bine-cuvîntare.

Plâng fii tei de astăzi, părinți ce-și uitară
 Ș'origina, și nume, ș'a lor prea scumpă Țară
 Ce muma'și părăsira în ora de peire
 Lăsând-o în suspine și în nefericire.

Te plâng o Românie, ce tristă și tecândă
 Atîta vreme'n chinuri aflatu-te-ai arîndă.
 Ce-atîta sufferit-ai fără de încetare,
 Ne cutedînd a cere la fii-ți aparare.

Plâng chiar și pe aceia, ce tu mumă nutrit-ai
 Cu laptele din sînu'ți, ș'a lor chinuri simțit-ai.
 Și nu vor nici chiar astăzi a ta soartă cumplită
 A ușura de chinuri, ș'ați da viața dorită.

Dar ce vedu de departe, ce tron se pregătește!
 Ce soartă mai ferice ați ție ați dîmbește!
 O n'avea îndoială căci Dumnezeu prea tare
 Va ști și pentru tine să aibă îndurare.

O! vedu a ta iubită pandieră tricoloră
 Refălfăind odată, precum odinioară
 Pe câmpul de bătae. Și lumea în mirare
 Recunoscând că meriți a ta regenerare.

Ca mâine stea-oa-ți dulce putea-va să resare
 Fără să te găsească sub a sclaviei feare.
 Eără ca al tei nume s'atirne de la altul
 Fără ca dupe tine s'urmede tot păcatul.

Ca Roma cea antică vei fi tu mândră, tare,
 Și toți cu umilință c'o sfintă înfocare
 La tine alerga-vor să pue a lor viață
 C'o singură strigare, c'o singură speranță.

Acestea a mea liră ați singură pătrunde
 Și p'între vâlul negru, ce încă tot ascunde
 Dărește foarte bine celle acum predise,
 Ș'asigură că toate în ceruri sunt prescise.

1858 Septembrie 4.

APPEL.

O navis, referent in mare te novi
Fluctus! O quid agis? foeliter occupa
Portum.

Horatius.

Nimic în astă lume nu-e plin de desfătare,
Nimic nu e mai dulce, mai scump mai de dorit,
De cât plăcuta Țarra, când fără de'ntristare
Petrece'n mulțumire un timp prea fericit.

Tot omul atunci rîde, atunci e 'n fericire,
Atunci simte plăcere, atunci e dîmbitor,
Când dulcea a sa mumă procede spre mărire,
Când totul o încântă ș'ăi pare rîdător.

Ce dar dar astă-așteptare! De ce îterdiere
Când patria suspină cu țipet dureros.
Când beata Țarra geme amar în neplăcere,
Când reul o muncește o-apasă fioros.

Întocmai ca o navă ce'n timp de turburare
Prin ape furtunoase ași duce pasul seū,
Așa iubita mumă, așa fără'ncetare
Trecu prin sufferințe, vedu minutul reū.

Venit-a dar cea oră ca fii Romăniei
Ei singuri să o scape, și încă s'îndoesc.
S'oprească a lor Țarra din cupa agoniei
Să bea d'acuma'n colo ei astădi nu voesc?

Ca floarea vestejită de steaoa cea arîndă
Ce-așteaptă aurora să-i dea iar traiul seū,
Așa și România c'o inimă ferbîndă
Așteaptă să o trageți din labirentul greū.

Lăsați dar celle haîne ce până erî purtat-ați
Lăsați cu toți ura spr' a Patriei folos.
Și patimile-adînce ce'n voi, voi implentat-ați
Uitați-le da astădi, cu-un suflet generos.

Departe desbinarea, și intrigi intestine.
 Departe calomnia. Căci ast-fel veți putea
 Să trageți beată Țarră din crudele suspine,
 În care pân'acuma sermana se afla,

Scăpați cu toți astăzi pe mumă-va iubită
 Cruțați fără sfială folosul personal.
 Și fie ținta voastră ca soarta cea cumplită
 a Patriei să peară, să peară-or ce amar.

O fii ai României lucrați spr' a ei mărire.
 Nu vindeți ați pământul, în care v'ați născut.
 Și mâine priimi-veți ca dreaptă respătire
 Un laur prea ferbinte de patrie țesut.

Întoarce-ți da privirea spre timpuri depărtate.
 Vedeți antica famă cel nume glorios.
 Vedeți ce mare fapte, ce lupte câștigate
 Știură s'o ilustre, s'o 'nalțe majestuos.

Urmați dar și voi astăzi pe calea stremoșească,
 Căci ora cea supremă a patriei sosi.
 Grăbiți-vă să faceți pe Țarră să dîmbească.
 Destul prin snfferințe tăcută retăci.

Se cere integritaritate, ș'o largă neatîrnare.
 Se cere să fiți liberi în ceea ce voiți.
 Căci alt-fel isbuti-va nimic nici o lucrare,
 Nici voi nu câștiga-veți aceea ce doriți.

Amar ar fi să vadă că inima Română
 Își ultă datoria pe Țarră părăsind.
 Că nu voește astăzi s'întindă a sa mână
 Spre-a trage pe aceea, ce ăce suspinând.

Amar ar fi să vadă în astă'mprejurare
 A noastră Țarră dulce că cei ce a nutrit
 Se poartă fără milă cu mare nepăsare
 Și lasă'n sufferințe pe cea ce i-a iubit.

Lucrați dar în unire c'o singură voință
 Și da-veți as-fel Țerri un dulce viitor.
 Lucrați cu înfocare, c'o singură dorință
 Și Patria Scăpa-va de răul perțător.

1858 Decembre 21.

6 Ianuarie 1859.

Privesc a ta ființă ca astrul zilei melle,
Ca cerul ne'noratic e fruntea-ți de amor.
Și vocea-ți se compară cu-a dulcii filomele
Ce'mbată de plăcere, de farmec și de dor.

Întocmai precum suflă defirul primă-veri
Așa de'ncântătoare e da suflarea ta.
Precum lucește jună cel astru al dulcii veri
Așa lucește scumpă, plăcută fruntea ta.

Ești dulce ca columba, plăcută ca o floare
Și scoți mii de scintee din ochi-ți ardători.
Ca roza înflorită ești blîndă rîdătoare
Dar uiți în or ce parte p.ăi tei adoratori.

Ființa ta întreagă e plină de dîmbire
Și pletele-ți plăcute sunt pline de amor.
Vedîndu-te or cine ăi place'n absorbire
S'admire-a talle grații c'uu suflet plin de dor.

Purtînd frumosul nume celebrei da Elene,
Ca și pe dînsa tocmai Înaltul te-a 'nđestrat.
Când mâna-ți p'a ta frunte o lași plăcuta-a lene
Tu pari a fi întocmai un ce divinîdat.

Tu pari la-a mea vedere ca angelul de viață.
Tu pari a mea scăpare o Lino scumpa mea.
Mai sus de or ce'n lume tu ești a mea speranță
Întoarce și spre mine o da privirea ta.

Ar fi în astă lume o jună mai frumoasă,
În care să se afe aceea ce 'nsușești?
Ar fi vre o copilă mai dulce grațioasă
De cât tu scumpă Lino ce mă desprețuești.

Ești rumenă ca cerul, când astrul cu'ngîmfare
S'anunță de departe p'un car încântător.
Ka bolta cea cerească, când steaoa ardătoare
Delăsă oriđontul c'un pas încetșor.

Să cređ dar că o jună așa de'ncântătoare
Puteava să delase p'al seú adorator?
Să cređ că o fiiință, plăcută, riđătoare
Lăsa-va în suspine p'al seú admirator?

Te jur prea scumpă Lino, te jur pe or ce'n lume,
Te jur p'a mea iubire d'a nu mă delăsa.
Te jur pe or ce sacru, te jur pe al teú nume
D'a-avea compătimire, d'a nu mă întrista.

Să nu înșeli speranța-mi, În tine a mea iubire
E pusă chiar din đioa, în care te-am văđut.
D'atunci, ori ce în lume e plin de fericire
Când jună ămi vorbește d'amorul ce-am crescut.

Termin đicându-ți încă că doă rînduri scrise
De mănă-ți cea frumoasă, care-însă mă răni
Vor fi destul s'abată durerea ce coprinse
O inimă'ntristată, de când ea te đări.

SONET III.

Viața-e dulce mult plăcută,
Când îmi suflă vîntul lin.
Viața-e neagră mult tăcută
Când scot vecinic tot suspin.

Lino, jună mult iubită,
Tu voi-vei să tot plîng?
Lasă jună mult dorită
Roa-ți dulce eú să strîng.

Nu credeam c'a ta iubire
Îmi va da nefericire
Cămpu-mi ea va vesteji.

Acum vedú că astru-mi dulce
Doarme'n loc d'a streluci
Apa-mi turbură tot curge.

ROD A.

Lorsque Vénus sortant du sein des mers
Sourit aux dieux charmés de sa présence,
Un nouveau jour éclaire l'univers
Dans ce moment la rose prit naissance
Parny.

Prin tine dulce floare s'anunță primăvară
Prin tine și natura ne rîde grațios.
Tu faci să 'nveselească or ce-inimă-amară,
Pe tine astrul Febu te mângăe voios,
Când rața-î strelucindă-ăți trimite cu plăcere.
Defirul abea scapă, și îndată recorind
La tine să te'ndulce el vine în tăcere.
Și roa nopți line te udă mult voind.
Tu fruntea virginală acoperi prea iubită,
Tu-ești doamnă peste toate cele-alte dulce flori.
Cununi tu-ești podoaba o rodă prea dorită.
De tine fug durerea, și lăcrămi, și grei nori.
A deilor altare tu umpli cu mândrie
Și junele copile te port încântător.
Amorul pe tine-are simbol de veselie
Pe tine cânt o rodă cu lira-mi dîmbitor.

1860.

Rugăciunea Poetului.

O Doamne-a tot-putinte,
Obștescule părinte
Ascultă ađi voios
O scumpă rugăciune
Ce-aduc Ție Stăpîne
C'un suflet călduros.

Cu-a ta bună-voință
 Din 'nalta-ți locuință
 Cerescule'mpărat
 Îndreaptă și spre mine
 Măreța ta privire,
 Și fă să fiu-ascultat.

Tu ce iubești dreptatea
 Ș'aducî prosperitatea
 Iubiților tei fii,
 La vocea-mi tremurîndă
 C'o inimă rișândă
 O Doamne astăzi fii.

Un prunc al României,
 'nemic al tiraniei,
 Te'mploră 'ngenuchiat
 Să faci să nu s'nașole
 Speranța Terrei melle,
 Ce mult a suspinat.

O dulce primăvară
 Cu hainele-î de fală
 O da! eū o dăresc.
 Câmpia înverdită,
 Natura 'mbobocită,
 Acestea le privesc.

Nu dic c'or ce rigoare
 A ierni pierdătoare
 Că astăzi n'a perit.
 Da simț defirul dulce,
 Durerea se ascunse.
 Dar vara a venit?

De și dăpada ierni
 Topitu-s'a. Ș'a veri
 Veni-un prevestitor,
 Dar tot aușămî pare
 O voce cobitoare,
 Ce urlă'ngroțitor.

Da lupul tot mugește
 Departe. Tot răcnește.
 Speranța-î n'a nctat.
 Și vulpea'n liniștire
 Plăcuta-î isbutire
 Viseadă ne'ncetat.

Furtuna se'ndulcește,
 Și ploaea s'alinește
 Dar cerul ns e lin.
 Neptun de și cu frică,
 De și c'o gură mică
 Tot scoate un suspin.

Din când în când ămî pare
 C'auđ cu'nfioare
 Un suflu sgomotos
 Ş'un nor de şi departe
 Dar cerul tot strebate
 P'un car întunecos.

O barcă graţioasă
 P'o undă furtunoasă
 Îşi duce paşi sei.
 O ved, că'nainteadă,
 Ş'o mare ce spumeadă
 O tae peptul ei.

Din lungă depărtare
 Din Țării spăimântătoare
 Îmî pare ea venind.
 Şi crude sufferințe,
 Amare umilinte,
 O ved c'ar fi avind.

Nevoi nenumărate,
 Prin drumuri neumblate
 Sermana a trecut,
 Căci vrednică de jale
 E starea-î. De mirare
 Sunt căte a vedut.

De căte stănci ea oare,
 De căte pietre tare
 Mult timp tot se lovi
 Prin căte văi rîpoase,
 Ce ape furtunoase
 Cea barcă retăci,

Scăpată d'ori ce rele
 Acum, de celle grele
 Şi multele nevoi,
 O ved se'nveseleşte
 Ca omul şi hraneşte
 Speranțe dulce noi.

Da vîntul înceteadă
 Şi barca 'nainteadă
 Spre portul cel dorit.
 Puţin, şi ea intra-va.
 Nu mult, o da, scăpa-va
 De tot ce-a sufferit.

Un ce însă-o opreşte
 Nu ştiu ce o goneşte
 De ținta, ce 'şi-a pus
 Furtuna căci s'oprise,
 Şi marea s'alinise
 Tot reul s'a fost dus.

C'o vie palpitare,
 C'o veselă'nfocare
 Dăresc un lopătar
 Că'ntinde a sa mână
 C'o inimă Română
 Trăgînd tot da spre mal.

Dar altul o durere!
 O crudă neplăcere!
 Îl văd că e zdrobit,
 Când vede c'a sa barcă
 Din ce în ce s'arată
 Pămîntului iubit.

Infamă vai dorință!
 Îl ved cu stăruință
 Că umblă ne'ncetat
 Să pearcă pe cea care
 Din lungă depărtare
 pe dînsu 'l-a purtat.

Dedat cu sufferințe,
 Primejdii umilințe,
 Ai pare-acuma reu
 Să scape d'ori ce rele
 Să lapede durere
 Să'nalțe capul seü.

Înalte dar stăpâne!
 Această rugăciune
 Aduc Ție plecat,
 S'aduci ađi îmblîndire.
 Să'nspiri o înfrățire
 Despotului turbat.

Să'nspiri acelor, care
 În mare desmerdare
 Viseđu îngrođitor
 A Patriei peire
 A ei nefericire,
 Ca lupul pierdător.

Să'nșeli cu-a ta putere
 Cu 'naltați prevedere
 Speranța celui reü.
 Ca feara, ce pîndește
 Departe, și ochiește
 Cu crudul ochiu seü.

Să faci să stea cu totul
 O! da astăđi potopul
 Ce'neacă Țarra mea,
 D'o vreme depărtată
 În chinuri legănată
 Cu terea mână ta.

O soarte mai ferice,
 Un soare mai propice
 Cu farmec ne dămbi,
 Un vâl însă oprește
 Cel foc, ce respândește
 Lumina ce s'ivi.

Cu'nalta ta putere
 Fă dar întru plăcere
 Să peară vâlul greu.
 Și fă să respîndească
 Pe bolta cea cerească
 Lumină astrul teū.

De mult fără încetare,
 Cu mare 'nvierșunare
 Cădea îngroditor
 O ploae precurmată
 Din când în când vr'o data,
 D'un vînt spăimîntător.

Ș'o grindină turbată
 De viscolî legănată,
 Uplea neîncetat
 Iubită a mea Tarră
 D'o lacrămă amară,
 Ce mult timp a vărsat.

Tot ceru 'n turburare,
 C'o voce cobitoare,
 Pămîntului suna.
 Și fulgerul streluce
 Cu aripe, ce luce
 Eterul sfășia.

O noapte 'ntunecoasă,
 Perpetuă negroasă
 Un vâl îngroditor
 Tindea. Și tot peire,
 Dureri nefericire
 Vestea spăimîntător.

Natura de durere
 Dăcea în neplăcere.
 Și tot era-amorțit.
 Părea că tot pămîntul
 Se cleatenă de vîntul
 Ce-urta neîmblîndit.

Dar toate ađi tacură,
 Periră, s'abătură,
 Ce poate încă-opri.
 A veri înturnare,
 A noastră resuflare
 Ce poate 'nebuși.

C'o inima uimită,
 Treime într'unită,
 Viu dar a te ruga
 Să stergi orî ce suspine,
 Și dîlele senine
 Să faci a se'nturna.

Să perđi p'acella, care
 Viseadă cu'ngimfare
 C'un ochiū nepasător,
 A Terrei umilire,
 Și tot nefericire
 Gătește 'ngrođitor.

Și barca cea-ostenită
 De soarta-î cea cumplită
 S'o faci ađi a scăpa.
 În portul de-îsbăvire
 Din 'nalta ta mărire
 S'o faci ađi a intra.

Uimita-mî rugăciune
 Cerescule stăpîne
 Să cređ c'o vei priimi.
 Și norul de durere
 Cu marea Ta putere
 Că ađi vei risipi.

22 Februarie 1859.

CĂNTEC.

Să trăească fericirea.
 Departe nenorocirea.
 Deulū Bacu să trăească.
 Vinulū să ne 'mveselească.

Să trăeasca 'ndestularea,
 Bucuria ș'încântărea.
 Să trăească și amorul
 Ș'acei ochi ce 'mî-aprindū dorul.

De nimeni să nu ne temem.
 Să mîncăm și să petrecem.
 Fiecare duce-o viață
 Dup'a sa simplă povață.

Să uităm dar ș'întristare,
 Și durerea cea mai mare.
 Să uităm or ce durere,
 Iată, iată-a mea părere

1858.

Dioa de 24 Ianuare.

Saltă Românie mândră, saltă Țarră prea iubită.
Saltă, c'astădi este dioa, ce atîta ai dorit.
Saltă veselă, ridîndă, tirania e sdrobotită,
Libertatea iară sboara. Viața-ți tristă a perit.

Destul timp tu scumpă Țarră ai dăcut în sufferințe
Și din ochi-ți multe lăcrămî ai vărsat neîncetat.
Sterge astădi de pe fruntea-ți întristare umilînțe,
Căci frumoasă di de vară ție astădi s'a-arătat.

Aurora-ți a'gintie astădi mult este plăcută.
Dimineața astei dîle o! ce foc strelucitor
Ne arată cu mândrie, și natura netăcută.
Strigă tare, ne vestește un streluce viitor.

Uită astădi scumpă Țarră cruda viață de măhnire,
Păn'acum făr'încetare, ce iubită-ai petrecut.
Pune-ți hainele de fală. Scoală adi din amortîire
Căci Înaltul ne trimite o di foarte de plăcut.

Nu veđi Patrie iubită cum poporul cu'nfocare
Merge, vine d'o înaltă bucurie tresărînd?
Nu veđi lumea cum procede c'o divină palpitare,
Nu veđi fii-ți cum aleargă de iubirea-ți toți arđînd?

Iată torțele s'aprînde, și mulțimea netăcândă.
Îți ureadă scumpă Țarră cu un suflet simțitor
Dîle pline de dîmbire, și o viață da ridîndă.
Îți ureadă fericire înfocați d'al teū amor.

Bronđu sună cu turbare prevestînd o di fericie
Totul suflă în plăcere. Bucuria-a re'nviat.
Dioa d'astădi ni s'arată mai plăcută mai propice
Căci străbuna adi mărîre la noi iară s'a-arătat.

Iată mușica 'ntoneadă dulce cânturi de unire,
 Și junimea înfocată te salută cu amor.
 Înviadă iată iarăși cele-antice souvenir,
 Și se'mbată de plăcere or ce suflet simțitor.

Sunați dar făr' încetare o voi clopotelor sacre!
 Tot Românul ați serbează o di mare de serbat.
 Cântă mușica detuna, dișle negre dișle acre
 Aū perit s'aū dus departe, dișle albe s'aū-arătat.

S'aū ascuns astădi și patimi, ș'interese personale,
 Aū tăcut ori ce invidii, și discordia-a perit.
 Numai este neunire, numai sunt dișle amare.
 O comună învoială la noi astădi a domnit.

Rupe dar vâlul cel negru, o prea sfântă Românie
 Pân'acum o scumpă Țarră, ce pe tine-acoperea.
 Lasa lacreme d'o parte, lasă cruda tiranie
 Lasă da, or ce durere, ce pe tine sfășia.

'Naltă iarăși fruntea-ți mândră căci sclavia e gonită,
 Scoală astădi mai streluce. Roma noă-a re'nviat.
 Numai dașe'n neplăcere, Românie prea iubită,
 Ci privește cu mărire astrul cel prea așteptat.

Sparge cu mândrie Țarră de dureri, și suferințe
 Cele feare ce pe tine pân'acum apăsaū.
 Sterge lacrăme, suspine, sterge ori ce umilințe,
 Și respinge cu tărie pe acei ce trădaū.

Sculați astădi din morminte o voi umbrelor strebune,
 Și cu toți împreună Țarra voastră salutați.
 Urați Patriei prea scumpe dișle dulce, dișle bune,
 Și pe frați vostri d'astădi voi cu toți laudați.

O di dulce de mărire, d'atți secolii așteptată!
 Te salut cu înfocare, și c'un suflet ardător.
 Te salut o di ferice, de plăcere adăpată.
 Astădi Nația se 'naltă fără lacrămi, fără dor.

Astădi Patria se scoală dintr'o lungă amortire.
 Și s'arată mai frumoasă la iubiți fii sei.
 Se desbracă de durere, și îmbracă fericire
 Căci de patimi astădi cerul desbracă pe fii sei.

O voi dar aleși ai Țerri! Țarra ați ve'neununeață,
 Da ați faptă strelucită voi cu toți ați făcut.
 România e scăpată, fericirea re'nvicează,
 Și Românul dobîndește ceea ce avea perdut.

Să serbăm dar ați cu toți dioa dulce-a bucuriei
 Dioa mare a r'envierii, de plăcere dănțuind.
 Să cântăm cu înfocare mântuirea României
 Bătrini, juni, femei, copile fericirea-î toți urînd.

Să Cântăm . . . . .

Să cântăm, să dănuim.
Din plăcere să sorbim.
Până vîntul dulce, lin
Nu ne-aduce dor, suspin.
Până cerul e curat.
Până sufletu-e bogat
De visuri încântători,
Și de dalbe, june, flori.
Să trăim în veselii,
Risuri, dulce bucurii
Până apa curge'ncet,
Până-e vârsta de poet.

1859.

PATRIA.

Pe o vale radioasă
Lîng'un riū tremurător,
Sub o salcie stufoasă
C'un miros încântător
Lăcrămeadă o femeie jună 'naltă cu amar.

O lumină lucitoare
 Se înalță majestuos,
 Și cu rațe ardătoare
 Dintr'un car argintuos
 Ea aruncă tot scîntee înfocate jos spre dar.

Cerul e în puritate
 Nici un nor nu e vădut.
 Și prin apele turbate
 Celui rîu foarte plăcut.
 Ași avînta astrul dîlei niște focuri argintii.

Multe păsări cu plăcere
 P'între arbori stufoși,
 Ce staū mîndri fără durere
 Îngîmfați și majestuoși
 Se resfață tot în cînturi, bucurie, veselii.

Dar femeea'n suvenir
 Retăcește ne'ncetat
 Ea nu simte mulțumire.
 Crede c'ora-î a sunat.
 Și gîndește tot-d'auna la ce a fost și ce-a ajuns.

Ea privește-indiferindă
 Cu un ochiū nepăsător
 La natura ce'nflorindă
 Ne îmbată de amor
 Căci lumina și plăcerea pentru dînsa s'aū ascuns.

Ast-fel floarea vestejită
 Păn'acum ce strelucea,
 Soartea ei cea nedorită
 Acum plînge, și nu vrea
 Să mai vadă nici defirul, nici cea roo ce-o uda,

'N van aurora lăcrămăndă
 Vîntul suflă cu amor.
 Astrul dîlei scînteață
 Totul s'află plin de dor
 Căci cea floare vestejită numai este ce era.

Ast-fel dulcea turturică,
 Ce pe soțu-î a perdut,
 Șade tristă păsărică
 Tot pe locul neplăcut,
 Șîn durere se abatte cu gîndirea-î la-al ei dor.

Ea n'aude, nici nu vede
Urde merge pași sei.
Ș'unde s'affă tot nu crede
Că iubitul soțul ei

Se desparte printr'o moarte de prea scumpul seü amor.

Ast-fel juna Romănie,
Ast-fel țarra de martiri,
Țarră plină de mândrie,
Și de multe suveriri

Ași petrece în suspine țile pline de dureri.

Delăsată beata Țarră
Fără milă, fără dor,
Într'o stare tristă-amară
Făr'un suflet simțitor

Geme plînge aruncată în nrea multe neplăceri.

Scumpă Țarră jelitoare
Răscolește al ei gind.
Șade tristă plingătoare
Și enumeră pe rînd

Fapte mari de bărbăție, ce vëduse în trecut.

Cu blîndețe povestește
Cătă glorie avu
Beata Țarră și jelește
Pe cei fii ce ea perdu

Ce știaü s'o facă mare cu-al lor brațe de temut.

Dar acestia dice rece
Nu mă vädü c'un ochiü plăcut
Nu e nimeni, ce să plece
Capul seü, căci e perdut

Socoteșt, când pe mine mă desbracă de dureri.

Iată ora că sosește,
Iată ora c'a venit.
Dar vai! nimeni nu grăbește
Ca o mână de dorit

Să-mi întinďă spre a mă trage diu perpetue offeri.

Țarra-e plină de durere
Liberăți-o de voiți
Îngropați-o 'n neplăcere
Său ca cei nebiruiți

Fii antici de altă dată rupeți vălul neguros.

Căci în chinuri multă vreme,
 Vai sermana-am sufferit.
 Și în lacrimi de durere
 Ani fără număr m'au găsit.
 Dați-mi dar d'acum încolo suflu dulce, reços.

Astea plină de'nfocare, și c'o inimă ferbîndă
 Țise, juna cea femeie cu un glas tremurător.
 Și apoi repede se scoală ca lumina strelucindă
 Și s'abate spre un arbor, ce sta-acolo dîmbitor.

1859 Octobre 24.

Să plîng.

Pour vivre et pour sentir l'homme a besoin des pleurs.
 Al. de Musset.

Să plîng, dar între plîngerî să am și vr'o plăcere.
 Cum astru dupe ploae s'arată dîmbitor.
 Dar nori tot-d'auna să'mî verse tot durere
 Aceasta cred poetul n'o țise voitor.

Necontentit suspine sa simțe-a mea-inimioară
 Socot că nu-e necese spre a putea trăi.
 Căci vîntul cel prea tare cea floare o doboară
 Și apoi în van defirul să-i sufle va veni.

Poetul când ne țise că trebue să plîngem
 Ca să simțim că'n viață noi suntem, a-înțeleș
 Că nu numai în rîsuri minutele să strîngem,
 Dar nu că din durere e bun or ce-e cules.

1860.

Era atunci, când omul lăsînd orî ce suspine
 Viseadă, ce Morfeul i-arată prea voios.
 Când magicele-aspecte, ș'urările senine
 S'arăt sub un văl negru c'un aer bucuros.

Sufla un vînt d'acellea, ce toamna tot mai naște
 Din când în când din sinu-î, un defir prea iubit,
 Ce'mbată de plăcere tot omul, ce cunoaște
 Natura'n tot ce are de scump, și de dorit.

Frumosul car al Dianeî umbla cu îngîmfare
 Pe cerul făr' de mărgini, c'un pas triumfător.
 Și stelele lucinde, ce stau în depărtare,
 Priveau întru plăcere, p'un om nemuritor.

Acesta-era bărbatul, cel plin de vitejie,
 Scăparea României Mihaî cel strelucit,
 Ce Patria sa scumpă din marea-î agonie
 Știu să libereze, ș'a fi de toți iubit.

Eroul Țerreî sfinte ce'n lanțuri și suspine
 Gemuse multă vreme 'nainte de al vedea.
 Și care mai în urmă n'avu țile senine,
 Când soarta cea mai crudă d'o dată ni-l răpea.

Acel, ce fără frică de arme numeroase,
 De castre inimice, de oameni vîndători,
 C'o rară vitejie bătea nenumăroase
 Armate inimice, ș'orî ce apăsători.

Moartea lui Mihaî Bravul,

Era'n adîncul nopți, natura-era tăcîndă.
 Părea că p'astă sferă or ce viețuitor
 Uitase-a sale chinuri, ce dioa strelucîndă
 Născuse iar din sinu-î, ș'or ce apăsător.

S'afia în astă oră a nopți cei profunde
 În manta-i aurie atunci învăluit,
 Și pana cascei salle să'ncovoia ori unde
 Suflată d'un vînt dulce, și foarte de dorit.

P'în capuci mii de gînduri d'o tristă prevestire
 Atunci făr'încetare treceaū îngrođitori.
 Și fruntea-i cea măreață d'o mare amorțire
 S'afia împovărată în ora de fiori.

Fantasme fără număr s'arăt întru tăcere,
 Și trec pe dinaintei din ochi scănteind.
 Vin iute păn' la dînsul și în mare neplăcere
 Trag iară a lor umbre la dînsul tot privind.

Ăi pare p'între vălul al nopți ce s'întinde
 Că vede de departe un mōnstru 'ngrođitor,
 C'o crudă-învierșunare asupră'i năvălînde
 Și vrând să ăl sfășie c'un aer trădător.

Ăi pare că dărește p'în aburi de noapte
 C'un vânător aūdace s'aruncă înfuriat
 P'un tigru 'n lininiștire, și vrea să ăl atace,
 Dar cade 'nvins cu totul 'nainte'i turburat.

Abea se scoală iarăși, dar numai întreprinde
 În față-i să s'arate. Ci-i tînde p'în ascuns
 O cursă foarte-adîncă, în care-îndată-ăl prinde
 Căđut fără de știre, căci vai! el fu strepuns,

Îndată dup'acestea apar în depărtare
 Sburînd doă columbe c'un farmec îngeresc.
 Dar șoimul le dărește, și fără îndurare
 Voi să le sfășie, c'un aer vrăjmășesc.

Coprins de înfocare ăi pare atunci c'ochiește
 Cu pușca'i cea bătrână pe șoimul blestemat.
 Dar o moment de spaimă! o umbră ăl oprește,
 L'amenință cu groadă, ca leul turburat.

Întocmai ca și Cesar el nu voi s'asculte
 În ora-i cea supremă aceste viđiuni.
 Și geniul lui Brutus, ș'atîtea alte multe
 Privitu-le-a el toate, ca simple-apparițiuni.

Diana-însă într'acestea d'a percură fineșe
 Un cer în strelucire curat ș'încântător.
 Ș'în locu'i astrul dîlei spr'a lumina pornise
 Pămîntul aer, undă ș'or ce viețuitor.

Orientul se deschide, ș'o frunte argintie
 Apare p'oriđontul cel foarte radios.
 Infamă însă faptă, și făr' de omenie
 Vesteste astăđi dioa, și globul luminos.

Pe cāmpul de la Torda înaltă ađi trădare
 Comite fără frică un om înșelător.
 Și scumpa Romănie, cu mare întristare
 Privește-acum că perde p'al ei apărător.

Privește ađi tĂcĂndĂ, ŝi plinĂ d'umilință
 Cum singurul bĂrbatu-i cĂdu astĂđi trĂdat.
 privește acea mare ŝi crudĂ suferință,
 În care cade d:nsa, cĂci steaoa-i s'a retras.

MihĂi ce toatĂ noaptea puțin se turbĂrase,
 De ŝi c'un ŝinge rece pe toate le privi.
 În datĂ ce vĂduse cĂ astrul s'înălțase
 SalutĂ cu'nfocare natura, ce iubi.

Atunci el trimisese oștirea sa întregĂ
 CĂtr'o cetate veche numitĂ FĂgĂrași
 Ca pe Florica Doamna îndatĂ sĂ retragĂ
 Din mĂinile tirane a cruđilor vrĂjmași.

Coprins de întristare sta singur pe gĂndire,
 Privind la al naturi aspect încĂntĂtor,
 CĂnd vede de departe o trupĂ cu grĂbire
 Venind fĂrĂ sfialĂ spre cortu-i lucitor.

El vede cum Valonul acum Ăl încojoarĂ,
 Cum plin de lașitate voește a-l isbi.
 „RomĂnul însĂ astfel nu-e învĂțat sĂ moarĂ.“
 El strigĂ o trĂdare! ŝ'îndatĂ Ăl lovi.

În van astĂ mĂsurĂ, cĂci steaoa-ți aci moare,
 În van tragi a ta-spadĂ, cĂci nu vei revedea,
 Cum ultima cea rađĂ a soarelui dispere,
 Ș'a đilei aurorĂ ce-atita Ăți plĂcea,

O sumĂ de mĂini lașe atunci se ridicarĂ.
 Strepung uni prin lance pe corpu-i îngrođitor,
 Iar alți cu-a lor spadĂ pe dinsul Ăl tĂiarĂ,
 Și capu-i p'aste cĂmpuri đacu retĂcitor.

TĂcere RomĂnie, tĂcere scumpĂ ȚarrĂ,
 TĂcere cĂci bĂrbatul cel mare al teĂ muri.
 Muri, o prea iubitĂ, ŝi soarta-ți prea amarĂ
 Mai multĂ vreme'n lacrĂmi Ăi tu a suferi.

ÎnbracĂ-te în negre prea sfintĂ RomĂnie,
 CĂci astĂ đi-e fatalĂ ŝi plinĂ de flori.
 Perdut-ai pe bĂrbatul acel, ce'n vitejie
 Luptatu-s'a-or ŝi unde. BĂtu pe vĂndĂtori.

Perdut-ai pe acella, ce'n or ce'mprejurare
 Voit-a al teĂ bine ș'al teĂ apĂrĂtor
 A fost în tot-d'auna ca leul ce'n turbare
 Gonește ori ŝi unde p'Ăl seĂ ucigĂtor.

Se duse vai se duse ađi fala RomĂniei.
 Lumina radioasĂ, ce falnic s'înălțĂ.
 BĂrbatu-ți cel mai mare, vrĂjmașu tiraniei.
 Aurora cea frumoasĂ, ce lumea-o admira.

PlĂngi o creștinĂtate tĂcutĂ umilitĂ,
 CĂci astĂđi tu p'acella, ce sacru jurĂmint
 FĂcuse ca sĂ schimbe pe soarta-ți cea cumplitĂ
 Perdu-tu-l-ai se duse vai! de p'acest pĂmint.

Iar tu o umbră sacră ca ȃaci în sanctuare
 Repoȃă-te în pace, ȃăci ori ce trecători
 Pe-acella, care fuse a Patriei scăpare,
 Depune-vor cu fală cununa lor de flori.

1858 Octobree 19.

PRIMAVARA.

Pe fruntea-ȃi porȃi cunună de flori mirositoare,
 Și aripă purpuree te port strelucitoare.
 Defirul prevestește că vii tot înflorind,
 Și paserea din cuibu-i te laudă cȃntind.
 Apară abea și câmpul pe dată înverdește.
 Și pomul cu dulci frunȃe plăcut se învelește.
 Apară și apa curge c'un sunet graȃios.
 Fântăna isvorindă te chiamă mult voios.
 Amorul te așteaptă, c'o inimă ntristată,
 S'indată te salută, când vii de flori bogată.
 Lui mult ăi placă, ȃăci dînsul în tine ajutor
 Găsește cu'nlesnire, tu i-ești încântător.
 Ciobanul ȃie cȃntă pe vesela câmpie
 Și oaea-a talle roade da paște'n bucurie.
 Tu faci să uite-or cine durerea, crudul dor.
 Tu umpli or ce înimioară d'un sfânt și dulce-amor.

Visul României,

O rumenă lumină tot cerul coperea
 Și roa Dimineți în caru-i culegea.
 Ca floarea ce s'usucă d'o crudă vijelie
 O tânără femeie sta tristă, cu mânie.
 Un vînt de primăvară sufla desfătător.
 Dar gîndul celei june s'afia retăcitor.
 A păsărilor voce sunău din or ce parte,
 Femeea însă tristă plecată sta d'o parte.
 Natura înflorindă de loc n'o încânta,
 Și mintea-i obosită în gînduri se muncea.
 Scottea fără încetare din sinu-i tot suspine,
 Gîndea cu-amărăciune la dîle nesenine.
 Privea cu nepăsare tot ce-o înconjura,
 'Nainte-i nici lumina, nici astrul strălucea.
 Pe fruntea-i înclinată de lăcrămi obosită
 Citea or cine lesne durerea-i cea cumplită.
 O floare de și trece furtuna ce-o 'negri
 Tot n'uită așa lesne cea ploacă, ce-o păli.
 Și multă vreme tristă, plecată, jelitoare
 Așteaptă ca să vadă plăcutul iarași soare.

Să vadă iară cerul în starea ce era,
 Când veselă rîdindă defiru-o legăna.
 Ea crede că or-ce suflu, că ori ce defir dulce
 O grindină turbată, și viscolul adduce.
 Da. Ast-fel este floarea când grindina trecu,
 Când cerul s'alinește când viscolul tăcu.
 Tot astfel cea femeie s'afia acum gînditoare,
 Și celle petrecute privind cu'nfiore,
 Morfeul o adoarme, ș'acestea ea vădu.

O mantă lungă albă, pompoasă
 Corpu-i cel mândru acoperea.
 Precum odată Diana frumoasă
 În timpul dîlei se înbrăca.

Păru'i pe spate cu ne'ngrijire
 Dar cu plăcere era lăsat.
 Părea-acum însă dintr'o amorire
 Îndelungată c'ar fi scăpat.

De multă vreme părea-adormită
 La prima-i viață d'abea gîndea.
 Mintea-i întreagă era-amorțită,
 În cât nici ochi-i numai vedea.

Par' c'ajunsese în neputință
 D'a privi cerul cu ochi sei.
 Cu mare silă, cu străduință
 Putea să miște mâinele ei.

Un vâl prea negru o-acoperise ,
Voia să vadă, dar nu putea.
Nu știu oar' cine par'că-î vorbise.
Voia s'audă vocea tăcea.

Toate'mprejuru-î era'ntristare ,
Toate-erau negre, totul mormînt.
Lumina-ascunsă nici o'ncântare.
Tăcuse totul p'acest pămînt.

Privea 'mprejuru'î să recunoască
Locul acella unde s'afia.
Căta sermana să risipească
Nori cei negri ce-o 'nconjura.

Par' că 'ntr'un caos era aruncată,
Părea că lumea ȃce'n mo:mînt
Și o suflare înveninată
Cu mare silă ducea un vînt.

Dar făr' de veste totul se schimbă.
Vâlul cel negru e risipit.
Fruntea-î-e senină. Privirea-și plimbă
Pe alte obiecte, ce ea-a ȃrîrit.

A nopților regină venise a s'ascunde ,
Și stelele lucinde din ce'n ce se stingea.ă.
Lumina cu'ntunerice părea că se confunde
Și toate ca un abur abea se distingea.ă.

Dar Eebul a sa frunte plăcută radioasă
Făcu să se arate pe spațiul ceresc.
Ș'o veselă privire, iubită amoroasă
'Ndreptă ca într'o clipă spre locul pămîntesc.

Natura-atunci întregă părea înveselită ,
Și totul părea-a ȃce că e neadormit.
O rumenă lumină urcându-se-aurită
Umplea de strălucire pămîntul prea iubit.

Da, toate 'n acea oră s'affiau în bucurie,
Căci negrul întunerice era-atunci risipit.
Ș'în locu-î astrul ȃleii c'o mantă purpurie
Părea pe oriȃntul acum învăluit.

Femea 'ntr'o câmpie s'affia întru tăcere
Privind cu înfocare natura ce'nfflorea.
Și totul 'mprejuru-î vestea întru plăcere
Că primăvara dulce 'ncepuse-a se'nturna.

Umbla cu încântare p'o tănără verdeață,
Pe care roa nopți udase cu amor ,
Și toată atmosfera d'a ierni greaoa ceață
Scăpată-acum riȃndă s'affia ca-un dulce dor.

ȃrea p'acea câmpie privirea-î retăcindă
Pe ici pe coea arbori, c'amorul dulce vii ,
A căror frunte 'naltă natura strelucindă
De frunȃe-acoperise cu degete-aurii.

Defirul primeverei sufla cu încântare
 A arborilor frunze acuma mângâind,
 Și florilor câmpiei o dulce sărutare
 Părea că le da vesel din caru-î retăcind.

O paseră plăcută c'o voce armonioasă
 Din vârful unui arbor umplea de melodii
 Întreagă cea câmpie rișindă drăgăstoasă,
 Sburau și mii de insecte cu aripe-aurii.

A frunzelor mișcare umplea de fericire
 P'aceea ce acestea c'un ochiū desfătător
 Privea, și de la dinsa gonea or ce gindire,
 Precum gonește vîntul p'un nor turburător.

În or ce loc odoarea a frunzelor lucinde,
 Rișindă încântătoare din sinul lor eșia.
 Și vesela câmpie, și apele curgînde,
 Și bolta cea cerească părea că parfuma.

O apă de departe curgînd cu lenevie
 Ascunsă sub umbră de astrul ardător
 Uda întru plăcere tot câmpul cu trufie
 Făcând să se audă un sgămot răpitor.

Maî colo n'tru plăcere o turmă de oi blinde
 Păștea în liniștire aproape d'un stejar.
 A cărui frunze dese, și fruntea-î strelucinde
 Părea că le ascunde de-a Febului cel car.

Acestea'n încân'are și plină de plăcere
 Femecea grațioasă cu ȃimbete privea.
 Când par' că de odată trecuta ei durere
 Această fericire venise-a turbura.

Sub o umbră dar stufoasă
 Cu'ntristare s'aședă,
 Și c'o voce armonioasă,
 Aste vorbe pronunță.

Ca-o barcă pe mare
 Trecui jelitoare
 Cu valuri grodave tot timpu luptînd.
 Prin locuri ripoase,
 Prin vînturî furioase
 Trecui vai sermana adînc suspinînd.

Ca o floare de vară
 O grindină-amară
 Vai ȃilele melle lovi necurmat.
 De scare lipsită,
 De viscolî isbită
 Dusei toată viața-mî în chin ne'ncetat.

Ca-un arbor ce plînge,
 Când vîntul ăi frînge
 Din Ți 'n Ți o cracă din trupu-i frumos.
 Așa făr' putere
 Jeleam cu durere
 Când soarta-mi amară m'isbea fioros.

Ca-o pasăre-iubită,
 De jale sdrobotă,
 Ce vede'mprejuru-i că totul e'nchis,
 În fiare legată
 Dăceam aruncată
 De inimi barbăre în crudul abis.

Și ast-fel ca sclavul
 Ca betul sermanul,
 Ce vede în somnu-i c'acum e scăpat,
 Viseam cu'nfocare
 Vr'odată c'apare
 Oar' cine, și spală uritu-mi păcat.

Dar tocmăi ca-un fulger,
 Placutul meu înger
 Perea, ș'in durere îndată cădeam
 Întocmăi cum cade
 Un crin, ce ăl arde
 Un soare prea tare. Așa mă jeleam.

Ce Țile'ntristate,
 Ce ore-adebate
 De lacrăme-ardînde, vădura-ochi mei.
 Sermana-mi ființă
 În ce sufferință
 Dăcea. Dar vai unde mergeaș pași mei?

Da ast-fel ursită
 Să duc umilită
 O viață nedemnă trăiui în dureri,
 Și or ce'ncântare
 S'afle 'n depărtare
 De-aceea, ce viața-i ducea 'n neplăceri.

Departa de mine
 Staui Țile senine
 Și cînturi, și deferi, și dulci desmerdări.
 O jalnică ceață
 Mai toată-a mea viață
 Lăsa în durere, în chin și'ntristări.

Întocmăi cum plînge
 Cu lacrămi de sînge
 O mumă sermană, când chiar fii sei.
 I varsă durere
 În loc de plăcere
 Așa în tot timpu aui plîns ș'ochi mei.

Dar chiar mai propice,
 Mai dulce, ferice
 Când soarta-mi dîmbește, un negru flor.
 'Nainte-mi tot trece
 Mai aspru, mai rece
 Lăsînd întristare, și lacrimi și dor.

Acestea ea sfîrșise, când cerul se deschide,
 D'odată mii de voce resun în jurul ei.
 Un foc din înălțime părea că tot s'aprinde
 O mare-acum lumină vărsînd 'naintea ei.

Ființe fără număr cu mare veselie
 Părea că se coboară cîntînd și dănțuînd.
 Sălta cu înfocare, c'o rară bucurie
 Un singur vâl de purpur asupra-le avînd.

Pămîntul, ș'apa, ș'arbori și căi întunecoase,
 Și locuri de dumbravă ca-un foc strelucitor
 Păreau, și mii de voce rîdînde armonioase
 Făceau să se audă un sgomot răpitor.

Pe când însă acestea privea cu înfocare
 Cătînd să înțeleagă aceea ce vedea,
 Dărește de odată c'apare-în depărtare
 O tănără femeie ce dînși semăna.

Spre dînsa sboară iute, căci par' c'o recunoaște,
 Și una ș'alta umblă. În fine să'ntîlnesc.
 Da, da aceasta-e sora-î, o vede, o cunoaște,
 În lacrăme arđînde durerea-și povestesc.

Un nor însă de purpur pe dată le ridică
 Spre cîr pe când un defir suflînd încântător.
 Durerile trecute acum, chiar cea mai mică,
 Scosese cu plăcere din inimile lor.

Suindu-se dărește o mână lucitoare
 Țîind cununî de rođe pe capul lor frumos.
 În fine însă pere cea mână 'ncântătoare
 Lăsând acele rođe asupra-le voios.

Dar iată făr' de veste o da minune rară!
 Femeele rîdînde acuma s'intrunesc.
 Ș'o singură cunună de flori de primăvară
 L'acopere plăcută c'un aer îngeresc.

Aci visu-î înceteadă.
 Iar femeea 'ngenuchiadă.
 Și spre locul aplecată d'unde astrul s'înălța
 Mulțumește cu'nfocare.
 Cu o inimă-ardătoare.
 Pe stăpănul cestei lume, ce acestea i-arăta.

1859.

AMICIȚIA.

Amiciția-e balsamul unei inimi întristate.
Ea te mângăe'n durere, ea te scapă de păcate.
Cine-o are totul are! Nimic lui nu ăi lipsește,
Slab e-atuncea or ce dor.

Iată-Oreste și Pilade, ce ne dau esemplul dulce.
Suveniru-mi la Achate și la Nisu tot mă duce.
Pirithous într'aceștia nu ăm scapă din vedere.
Amiciția-e un ce sfânt.

'N orî ce locuri, 'n orî ce timpuri ea a fost o fericire,
Ea scăpat-a mai mulți oameni din a soartei urmărire.
Ea-e creată pentru omul, lui ăi place să s'adape
Din acest prea dulce-isvor.

1860.

25 OCTOBRE 1858.

Uita-vei tu o jună plăcută, lucitoare
C'a fost un timp odată, în care te-am iubit,
În care-a ta ființă, c'o voce sunătoare,
Jura că al meu suflet de dînsa e dorit.

Uita-vei o plăcută c'un june în suspine
 D'acuma așa va duce un timp neîmbitor.
 C'o inimă zdrobită în zile nesenine
 D'acuma va petrece cu glasu-i plîngător.

Uita-vei că'n tăcere acel, ce-a ta iubire
 Sorbea cu voluptate din cupa-ți de cristal;
 O soartă neplăcută, și p'ină de măhnire
 Va plînge vai el betul, va plînge cu amar.

Uita-vei celle zile așa de ncântătoare,
 În care unul altui credință noi juram.
 Când p'alle melle brațe tu te lăsași cu-ardoare.
 Și ești pe buza-ți dulce iubirea-mi depuneam?

Ce timpuri fericite! Uita-le-vei vr'odată?
 O timpuri de iubire, ca norul ați trecut.
 Dar jună! aste timpuri din mîntea-mi nici odată
 Peri-vor. Nici amorul ce-adînc ești am crescut.

Ați jur dar înc'odată să uitiți a noastră-iubire;
 Când moartea cu-a sa mână pe viața-ți va lovi.
 Ați jur a mea iubită să uitiți cea fericire,
 Când astrul zilei tale lumina-ți va fi vi.

Dup'o deșteptare.

Ce-amar e-atunci când omul din somnu-i se deșteaptă,
 Și vede că plăcutu-i cel vis a dispărut.
 Se uită, cată, însă în van sermanu-așteaptă
 Căci ceea ce i păruse acuma a trecut.

Părea că muma'n viață aproape sta de mine.
 În albe îmbrăcată cum dinși i plăcea.
 Și fața-i era tocmai ca'n ore mult senine,
 Când veșteda durere cu totul ea uita.

Pe fruntea-mi a sa mână simțeam că se preumblă.
 Din ochi-i eșa focul amoru-i părintesc.
 Și ești credeam atuncea că inima-mi iar umblă
 Pe câmpul fericiri, sub astrul ăi ceresc.

Iubită muma-ai dis-am, nu știu, dar mie-ami pare
 Că-e vreme depărtată de când nu te-am vădut.
 Dovadă-e a mea frunte ce-o veștedă'ntristare
 Uscă, cum crinul dulce d'un vînt de nord bătut.

Atunci plăcuta-mi muma păru că se apleacă,
 Și lăsă-o sărutare p'orfana fruntea mea.
 Apoi de lîngă mine în lăcrămi o ved pleacă.
 Dicând. Sermane-ești singur în astă lume rea.

1860. Aprilie 6.

Al teŭ nume mie-ămi place să-l pronunț în fericire.
 A ta față frumusețe, să contemplant neînețat.
 Și pe buzași cea ardîndă să depui în absorbire
 Fără lăcrămi fără plîngerî un prea dulce sărutat.

O ce ore de iubire ! o ce ore fericite
 Sunt acelea, ce la tine le sacrific cu amor.
 Ce minute de-încântare, ce secunde aurite
 Al meu suflet lîngă tine ași petrece plin de dor.

Ași da aur, avuție, ași da tron, ași da mărire.
 Ași da tot. Daca-aste toate ar fi fost în mîna mea,
 Ca să pociu numai printr'astea să te string cu mulțumire
 Fără nimenî s'aibă dreptul a-mî atrage mîna ta.

Astă mană amoroasă, cînd preumblă cu ardoare
 Pe-a mea frunte ce pe tine se reopdă 'n absorbiri,
 Mii de farmece plăcute c'o divină înfocare
 Mă coprind fără de veste și mă umple de gîndiri.

Cruda oră fără milă, cînd vestește despărțirea,
 Cînd impune-a mea plecare de l'aceea, ce iubesc
 Toate visuri mi se pare. Și găsesc că fericirea
 E o vorbă prea mult vană, ce numiînd-o m'amăgesc.

A ta voce mă încântă, precum dulcea turturică,
 Cantatrița primeveri mă imbată de amor.
 Al teŭ glas plin de'nfocare ca cea scumpă păsărică
 De plăcere scumpă jună, mă încarcă, și de dor.

La .....

Te iubesc plăcută jună, te iubesc cu'ncredințare.
 Te iubesc precum defirul, cînd âmi suflă recoros.
 Precum roța înflorită, precum steaoa lucitoare,
 Te iubesc precum o floare iubește-astrul argintuos.

Ar putea or cine fie să n'admire cu plăcere
 Frumusețeați cea divină, aste grații îngerești?
 Ar putea să nu renască să nu umple de durere
 P'or și cine p'or ce suflet aste daruri ce hrănești?

Fața-ți rumenă suavă, fruntea-ți bine decorată
 Și privirea-ți cea plăcută, ochi-ți dulce și crăpui,
 Astea toate a mea jună te fac scumpă, adorată.
 D'aste daruri făr' de veste rănit dragă mă vădui.

1858. Noembre 22.

Libertatea.

L'âme des grauds travaux, l'objet des nobles veux,
 Que tont mortel embrasse, ou désire, ou rappelle,
 Qui vit dans tous les coeurs, et dont le nom sacré,
 Dans les cours des tyrans est tout-bas adoré
 La liberté.

- Voltaire.

Iubită libertate 'mă-ești scumpă și dorită.
 Ești visu meu perpetuu plăcut și favorit.
 Te-uraște da, tiranul, dar inimă-mi zdrobită
 Te are cum un preot altarul cel sfințit.

Mărirea 'ți este ție ca-un fum ce risipește
 Un vînt din întimplare ce vine a sufla.
 Urești pe cella care în lanțuri tot zdrobește
 Virtutea, și talentul, ce sunt iubirea ta.

Despotul te privește din fundul hrubei salle,
 Și tremură sermanul, când mișcă mîna ta.
 Descoperi adevărul, și legile fatale
 Pe tine t'au de soră. Tu-ești dulcea viața mea.

1860.

Destulă vreme'n lacrimi a fost ea inundată.
 Destul fără'ncetare sermana-a suspinat.
 Destul a voastră Țară amar fu apăsată.
 Și jugul tiraniei destul a dominat.

Chemăți sunteți voi astăzi sp' a ei regenerare
 O fii ai României, ce mult ea v'a iubit.
 Ce mamă prea-iubindă și plină de'nfocare
 Cu laptele din sînu-î pe voi ea a nutrit.

Aduceți-vă-aminte o mamă ce durere
 Resimte pîn' să nască pe cel ce a purtat,
 S'atunci și mumei voastre voi astăzi cu plăcere
 Plătiți durerea care sermana a 'ndurat.

Pe capul Țerei voastre voi astăzi o s'alegeți.
 Pe cel, ce după lege pe voi va guverna.
 Dar misia cea scumpă, și grea voi înțelegeți,
 Răspunderea fatală, ce-aveți n'o veți uita?

Departă d'ori ce pătîmî, de or ce părtinire.
 Departă de ideea, ce are-un vîndător,
 Lucrați cu înfocare spre-a Țerei fericire
 Și toți vă saluta-vor c'un suflet simțitor.

Alegeți pe acella, de care siguri fi-veți
 Că legile pădi-va, că Țarra-ăși va iubi.
 Căci ast-fel numai poate, o da voi înțelegeți,
 O Țarrâ-a fi prosperă, și tot a înflori.

Celor ce vor lucra pentru viitorul Patriei.

Adi Patria-obosită d'atîtea suferințe
 Vă cere rugătoare al vostru ajutor.
 Ea astăzi saturată d'atîtea umilințe
 Vă'mploră cu blindete, c'un glas tremurător.

P'acel ce tot-d'auna și'n or ce'mprejurare
Voit-a-al vostru bine, și probe el a dat.
C'a Țerreî fericire, ș'a ei îndeștulare
Dorește. Pentru dînsa, ce totul a cruțat.

Și voi ce mai încolo în camereî discuta-veți
Acelle legi, ce Domnul vă va înfățișa
C'o Țarră înflorindă nu poate fi uita-veți
De cât când legi prospere pe ea vor governa.

Să cređ că'n astă oră, că'n astă'mprejurare
Vr'o inimă Română se află cu gînd reu.
Că totul nu cruceadă spre a Țerreî resuflare,
Spr'a Patriei mărire că nu-ațintă mereu.

Ar fi vre o ființă ce astrul României
Vedutu-l-a îndată, ce ochi ș'a deschis
Acum care'n plăcere cea calle-a fericirei
Să nu arate Țerreî cu or ce sacrificii.

Aducă-săși aminte or cine să v'abate
Din callea datorii, din drumuî cel curat,
Ce pentru-a sa plăcere sacrifica înalte
A Patriei foloase, c'o și va fi'trebat.

C'o și el va respunde 'naintea celui Tare
De toate câte-aicea sermanul a comis.
Ce câte fără frică, și fără remușcare
Făcu, și spre resplată vedea-va cel abis.

Veni-va-atunci căința, și glasul remușcări.
Veni-vor, da venivor. În darn terđiū va fi.
Vai nimeni nu ascultă, căci faptele îndreptări
Se află nu în ceruri, ci jos, la noi, aci.

Repet dar înc'odată, ađi Patria v'e chiamă.
Fiți toți de dînsa vrednici spr' a-i da un viitor,
Ce de la voi ea astăđi ăl cere, ăl reclamă,
Un sprijin, mângăere ș'or ce folositor.

1858 Octobre 12.

Imn 29 Iunie 1858.

(Cântat cu ocaziunea împărțiri premiilor în colegiul de la Sf. Sava)

O di de fericire, o di de încântare.
O di de bucurie, o di de serbătoare.
Junimea României procede la cunună,
Și capul Țerei noastre cu lauri o cunună.

O Doamne prea puternic a totului Părinte,
La care lumea'ntreagă aduce rugămintă,
Ascultă ș'ale noastre cu-a Ta bună-voință,
Ce Ție-aducem astăzi cu mare umilință.

Prea sfinte Tu stăpîne al lumi creatoriū,
Ce pentru toată lumea ești bine-voitoriū,
Protege cu-o divină și sacră înfocare
Pe capul Țerei noastre, ș'a Patriei altare

Fă Doamne că acella lumină ce'mprăștie,
Ce Patria-ăși iubește, ce monumente'nvie,
Să aibă d'ile bune, d'ile îndelungate,
De fericire, famă și glorie 'ncărcate.

Protege și p'a noastră prea scumpă, și iubită
Pe patria cea sfintă pe Țarra cea vestită
Și dăi d'acum încolo un viitor mai dulce,
Un nume și mai mare o soartă mai ferică.

Mișeria omului.

Heritiers des douleurs, victimes de la vie
Non, non n'espérez pas que sa rage assouvie
Endorme le malheur.

Lamartine.

O di de dimineață, când soarele cel dulce
Revarsă-a sa lumină din discul său frumos,
Natura când tăcândă se pare că aduce
O rață de plăcere, un suflu recoros,
Când stelele lucinde, și luna albiceoasă
Temindu-se de Febu cel foarte'ncântător
Merg iarăși să s'ascundă în noaptea recoroasă,
În noaptea, ce se teme de astrul arțător,
Priveam cu admirare cu farmec cu plăcere
Aspectul cel magnific, și cel prea de dorit
Natura ce întreagă, c'o limpede tăcere,

Oferă dimineți din sînu-î fericit.
 D'o parte locuința obștescului Pârinte
 Părea că-e aședată p'un nor strelucitor.
 Pe d'alta iar câmpia în rarele-î veșminte
 S'afila-acum îmbrăcată c'un chip încântător.
 Aci vedeam o floare, din care cu plăcere
 Mirosurî prea plăcute continuu s'egsala.
 Mai colo iar o roșă, ce veselă'n tăcere
 Stăpînului lumini cu farmec surîdea.
 Când vesela șoptire a frunzelor plăcute,
 Mișcate de un dulce defir recoritor,
 Venea să întrerupă atunci pe netăcute
 Tăcerea ce p'acolo domnea încântător,
 Când sgomotul fântăni, a cării ape dulce
 Eșind nu-așa departe, de unde eū m'aflam
 Mergeaū întru plăcere pe dată să s'arunce
 În riul, ce mai colo cu farmec eū daream,
 Când cântul turturiceî ce stînd cu întristare
 P'un arbore de vară departe trimitea
 A salle dulce-accenturi, și plină de'nfocare
 În limba-î cea durere plîngînd tot povestea.

Pe cînd însă-a mea privire
 'N aste locuri retăcea.
 Iat'o rece, grea șoptire.
 Ce acestea ămî dicea.

Acum în astă oră t'adapî din fericire
 Uitînd pentr'o secundă cea slabă omenire.
 Dar veđi or cine fie că totul nu-e un abis
 Putea-va să primească în astă lume mare,
 În care intră, ese, reintră cu turbare,
 Se'ntoarce, cade, pere da toate ca'ntr'un vis.

Privește omenirea tu omule'n tăcere,
 Și veđi cum astă lume 'ți-aduce neplăcere.
 Nu veđi de căt durere, suspini nefericiri.
 Te afli tot în prăpăstii, 'nainte-ți tot peirea
 S'arată crudă neagră. Đadarnic absorbirea
 Te face căt'odată a crede'n fericiri.

Putintele a toate c'o mână putinceoasă
 Pe voi pe cer pămîntul, pe marea furtunoasă,
 Pe stele lucinde, pe soare, luna, Tot
 Din 'nalta'î locuință, cînd luă o hotărîre
 A face da vă dîse, priviți a mea mărîre,
 Și jos aci durerea să fie-al vostru port,

Da totul de atuncea perpetuu retăcește.
 Și nimini nu cunoaște ce face, ce'ntâlnește.
 Proceda ca'ntr'un caos, și vrînd al seū finit
 Să vadă care este, o mână da fatală
 Găsește că-l împinge sp'o stare anormală,
 Unde mereū tot umblă sermanul retăcit.

D'atunci păcatul urlă c'o voce'nviersunată
 La porțile or cărui ș'o lacrămă vărsată
 D'acesta, nu'mblințește păcatul ne'mpăcat.
 Ba chiar urmează drumu-i, și merge înainte
 Lovind pe fie-care cu mâna-i mult putinte,
 Cătînd ca nu în urmă-i să lase vr'un uitat.

Nu cređi a ta privire ființă da orbită?
 Nu veđi în or ce oră o crimă sevărsită?
 O eși din amorțire, ș'un ochiū tremurător
 Aruncă da pe căte acum din întîmplare
 Vedea-vei împrejuru-ți că fără de'ncetare
 Se fac ca și'n vechime, ca și pe viitor.

D'o parte veđi o mumă de aur iubitoare,
 Ce fără nici o teamă a fiică-sei onoare
 O vinde unui altui, ca-un ce scădut, uimit.
 Și fără vr'o muștrare de cuget, conștiință,
 Tăcând la-o voce internă, ce-o chiamă la căință
 Priimește preț p'onoarea, ce e un ce sfințit.

De alta iar din contra privește da, privește
 Cum inimă inocente perfidul le-amăgește
 Cu mii de mii de chipuri. Ș'apoi desprețuind
 Aceea, ce-e mai sacru în viața omeniri
 Le lasă făr' speranțe în mijlocul peiri,
 Precum o navă spartă d'un vînt de nord sufînd.

Aci amicu-ți sincer ăl veđi că te înșală.
 Că rîde de durerea-ți, sau are chiar de fală,
 Când poate să-ți aducă el însuși neplăceri,
 Sau numai când te vede în chinuri sufferinde
 Întoarce-a sa vedere, te lasă lacrămînde
 Nevrînd să'mpărtășească a talle lungi dureri.

Mai colo iată omul ce'n numele dreptăți
 Comite crime-atroce, lăsînd posterități
 Esemple fără număr de mii nepăstuirii,
 Ce'n viața lui întregă făcu cu îndrăsneală,
 Vrînd tot în acea vreme p'o calle da legală
 S'arate că procede departe de măhniri.

O mumă'nveninată de mâna fiiceii sale
 Sfărșind a sale ڃile departe de 'ndurare.
 Un fiū tăcând perpetuū de tata lui strepuns.
 O soră de un frate aci dedonorată.
 Consoarta d'al ei mire măi colo sfășiată.
 Și tatăl de copilu-i făr' milă da împuns.

O Țarră prea mult dulce în lacrăme scăldată
 De fii ce-î hrănește cu totul delăsată,
 În plîngerii și durere trăind tot suspinînd.
 Sermanul respins betul de cel, ce în orgie
 Se crede o secundă că s'afflă'n veselie,
 Sub foamea, frigul ierni tot timpul da gemînd.

Un fiu fără' consolare, ce-și perde iubita mumă.
 Saă bronđu, ce mai colo cu furie restănă
 Anunță că o fiică din viață a 'ncetat.
 Ici inimi întristate, departe d'ori ce risuri.
 Iar colo veselie de aur dulce visuri
 Par tocmai ca un abur confus, și turburat.

Dicând acestea toate cea voce sunătoare
 Tăcu, și eă sermanul rămăind imărmurit,
 Priveam în or ce parte, cătînd cu înfocare
 Să afu d'unde vine cel glas, ceam auđit.

1858 Iunie 21.

Amicului G. Costandinescu.

L'amitié vit avec très-peu de Dieux

Voltaire.

Amice primește c'o inimă riđindă
 Aceste versurile, ce mână-mă tremurînd
 Ați scrie ție astăzi în dioa suriđindă,
 Ce'ncepe anul noo, ce pare stre lucind.

Primește aste cânturi, ce-o inimă duioasă
 Făcu spre a fi date amicului voios,
 Ce sufletu-mi cunoaște din vîrsta amoroasă
 A anilor cei tineri, ce-alerg ca-un rîu undos.

Cunosc că până astăzi o soartă fericită.
 Nu dete la-a ta ușă cu degetu-î iubit.
 Cunosc că tu ca mine, d'ursita cea orbită.
 Fuși crud, amar, făr' milă în lume chinuit.

Cunosc că ți rîdîndă, că ți încântătoare
 Păn' astăzi nu'ntilnit-ai în drumu-ți uimitor.
 Că soarele lumină, o rață arțătoare
 Nu scoase pentru tine din caru-î lucitor.

Cunosc că'n iarnă-urită, eternă, neplăcută
 Crescuși a talle dile de viscolul bătut.
 Că barca vieți talle p'o mare netăcută
 N'avu de căt să lupte cu valul cunoscut.

D'accea'ți-uređ astăzi o soartă împăcată.
 'Ți-uređ să ai d'acuma un vînt neturburat.
 Că paserea să-ți cînte pe crața-ți legănată
 D'un defir. ce vin' vara de rođe încărcat.

Că candela să-ți fie ani mulți amice-aprinsă.
 D'o largă fericire să fii în veci coprins.
 Columba-ți cu-a ta viață să fie mult da strînsă
 Și focu-î să nu stingă, de căt cănd vei fi stins.

'Ți-uređ că pentru tine să fie iarna-ascunsă.
 De viscolî și furtune să nu mai fii pătruns.
 Să duci în desfătare o viață da ajunsă
 În culmea veselii de lăcrămî nestrăpuns.

Cum steaoa, ce se urcă frumoasă, și streină,
 Plăcutul oriđontul cănd saflă dulce, lin
 Și n'afă nori negri pe bolta cea senină,
 Așa și tu 'nainte-ți să n'ai timp nesenin.

Pe flori mirositoare, ce vara strelucindă
 Hrănește și dă noo din sînu-î tresărind,
 Să legeni a ta viață plăcută suriđîndă
 În leagănul iubiri, amorului arđînd.

Ș'in ape de plăcere în unde'ncântătoare
 Să scaldî a ta ființă cum astrul lucitor
 Se scaldă în lmină, în focuri arțătoare
 Cănd s'urcă p'oriđontul, cănd pleacă đîmbitor.

Acestea sunt amice urările iubite,
 Ce-un suflet cu căldură ați face fericit,
 Ca viața-ți scumpă dulce în visuri aurite
 Să duci făr' de suspine de rođe ocolit.

Dar daca mă'ntrebavei, ce caudă duioasă
 Făcu ca a mea liră să-ți cînte plîngeros,
 De ce pe o hărtie de doliu 'ntunecoasă
 Sunt trase aste linii, 'ți-voiu dice dureros.

Câ moartea mult geloasă bătui înviersunată
 Lă ușa fericiri, ce beam neturburat.
 Smulgînd de lîngă mine o mumă adorată
 Ce-era amoru-mî viața-mî, defir în revărsat.

1 Ianuare 1860.

Doo Cuvinte.

Unul dice că cu timpul va pleca-a mea'ntristare,
 Altul iarăși că durerea ș'osteneste și dispore
 Cesta c'astrul primeveri va eși iar strelucind.
 Și că vîntul p'aripi albe va sosi p'ăști nori gonind.
 Cella că-e peste putință ca cămpia-mî să stea-uscată.
 Ca or cum 'n a sa verdeată nimfa fi-va da scaldată.
 Dar eui dic doo cuvinte, când d'o ploaie prea vărsînd
 Roda cade ruptă jos astrul ese iar lucind
 Dar cea floare e uscată.

1860.

Plingind pe mormintul mumei melle.

O mumă! oare'n lume născutu-m'ai'n durere
 C'unic remas în viață din fructele-ți, d'amor
 Îndată ce simți-voi a mumei mângăere
 Să perđ tot ce în lume 'mă era încântător.

Născutu-m'ai o mumă! ca fără de'ncetare,
 Pe piatra-ți mormintală să pling necontentit,
 Ca fără mângăere, și plin de întristare
 Să pling ca-un orb de dulcea-î privire ce-é lipsit.

Întocmai ca arbustul când vine iarna rece
 Se luptă cu durere în contra cellui vînt.
 Cum floarea suriđindă o face să s'aplece
 O ploae furtunoasă spre tristul ei mormînt.

Cum pasărea plăcută delasă locuința
 Când timpuri f:iguroase din cuibu le gonesc.
 Cum plec în alte locuri c'o singură dorința,
 Cătînd un loc d'odihnă ce'n veci nu ăl găsesc.

Da, da așa sermanul privind în or ce parte
 Nu simt nici o plăcere, nici pace pociu afla.
 Perpetuă măhnire în veci mă va desparte
 D'o mumă ce-altă dată cu farmec mă'ncănta.

Așa mă plec sermanul în lacrămî și durere
 Spre piatra, ce ascunde pe muma, ce-am iubit.
 Așa nenorocitul mă lupt întru tăcere
 Cu inima-mi 'ntristată, cu sufletu-mi sdrobotit.

Vai pling făr' mângăere și fără de'ncetare
 Voi plînge 'n astă lume de lacrămî și de dor
 O mumă scumpă dulce cum plînge juna floare
 Dup'astrul ce'î dă viață, dup'astrul đîmbitor.

Remas orfan sermanul d'o mumă prea iubită
P'acest pămînt de chinuri vai! cine va'ndulci
Ursita-mî cea prea crudă, și soarta-mî vestejită.
Vai! cine-a mea durere veni-va-a recori.

Aceste lăcrămî calde ce vărs făr' contenire
Vai! cine va mai șterge pe tristul cest pămînt.
Căci da, pentru aceea, ce'n prima-mî viețuire
Ămî șterse or ce lăcrămî nu suflă nici un vînt.

Când barca vieți melle împinsă d'un vînt tare
Pe marea cestei lume va'ncepe-a șovăi.
O mumă prea mult dulce pe cine-avea-voi oare
Să'nvie c'altă dată un suflet, ce slăbi.

Și când al ierni strigăt veni-va să vestească
Că fiu-ți, ce tu mumă atîta ai iubit,
De valuri de măhnire e gata să-amorțească,
La cine alerga-voi sermanul amărit.

Putea-voi fără tine s'învîng cu ușurință.
Amar or ce în lume d'acuma voi găsi!
În vîrsta-mî crudă încă în van or ce silință
Voi pune! căci în drumu-mî mai des mă voi opri.

Mai des în desperarea-mî, făr' nici o mângăere.
Stînd trist, nenorocitul voi plînge repetînd
Că moartea unei mume e singura durere
Ce face ca-un fiu june să ăacă suspinînd.

Din brațeleți ferbinte o mumă prea mult rară
În cruda vijelie d'odată părăsit,
Ce dîle de durere ce viață prea amară
Să duc în astă lume d'ursita-mî sunt menit.

Sub cui adepstire voi pune-a mea ființă!...
Dar cine de'ntristara-mî d'acuma vă'griji.
Când vîntul rupe craca. în darn or ce silință,
Și rodul căci pe dată începe a 'negri.

Din dulcea-ți primăvară o mumă mult iubită
Smuls vai nenorocitul ce ierne voi vedea!
Ce vînturi friguroase în viața-mî vestejită,
Să sufer făr'nctare tot timpul voi avea!

Când astrul ce'ncâldește o floare amoroasă
Născută de al veri defir recoritor
Se stinge, când sosește o iarnă friguroasă,
Cea floare cade tristă, făr' nici un ajutor.

Așa și e în tipe perdui a mea lumină,
Ș'în viața-mî șovăindă de loc nu voi uita
Că muma e ca steaoa frumoasă, și senină
Ce crește florica, ș'o face-a s'îngîmfa.

Că muma pentru fiu-î e ca o primăvară,
Ce rîde cu plăcere la-un arbore stufos.
Pe care însă-îndată al ierni vînt doboară,
Când trece vara iute cu astru-î luminos.

Plecași o mumă dulce din lacrimi și măhnire.
 Cum pleacă păsărica, căldură spre-a găsi.
 Dar vai! ea se întoarce scaldată'n fericire.
 Iar tu nu reveni-vei pe fiu-ți a'ntălni.

Plecași. Dar vai! 'nainte d'a'nchide ușa crudă
 A vieți cestei lume o mumă t'ai gândit
 Că lași fără' consolare, în lacrimi și în trudă
 Un fiu ce fără' margini aci tu ai iubit?

Uitași că'n a sa mumă privea-or ce fericire
 Acel, ce lângă tine ședea tot surîdînd.
 Că'n tine vedea totul, că dulce ta privire
 I-era era ca-o radă-a stelei, c'a'urora strelucînd.

Uitași c'a ta suflare era la dulce-î viață
 Întocmai cum un defir la-o roță ce'nflorea.
 Că nori de pe fruntea-î cei grei și plini de ceață
 Această-a ta suflare pe dată risipea.

D'aceea plîng sermanul în viața-mi' de suspine
 O mumă, ce aicea nu voi mai revedea.
 Da plîng când gîndu-mi iute la dîilele senine
 D'alt' dată se abate, ce nu voi mai gusta.

1859. Decembre 2.

INVIDIA.

Là de serpents nourrie et dévorée
 Veille l'envie, honteuse et retirée,
 Monstre ennemi des mortels et du jonr...
 J. B. Rousseau.

Neagră tremurîndă, plină de turbare
 Rece, necăjită, surdă'nflorătoare
 Poartă p'a sa frunte vâl înșelător.
 Intră, se strecoară crud, îngroșitor.
 Manta-î în abisul pare că-e țesută.
 Vocea-î cea sinistră des e prefăcută.
 Fața-î e ca a nopți când afară-e vînt.
 Palidă, urîță, scoasă din mormînt.
 Dîoa bună, albă tremură să vadă.
 Crede că atuncea'n curse o să cadă.
 Din 'ntunerice însă omului serman
 Multe rele face'n haîne de orfan

1860.

Aprilie 1859,

Dulcea copilă
Ca-o filomilă
Cănti prea plăcut.
'N inima-ți jună
Pare că sună
Doru-ți tăcut.

Spune de-iubește
Roda ce crește
Vintul ca în.
Roa dorită
Iarba iubită.
Nu-ți da suspin.

A ta ființă
Nu'n suferință
Voii a vedea.
Spune te scapă.
Vino t'adapă
Din apa mea.

Căci e curată,
Neturburată
Curge'ncântind.
Ea e voință
E recorindă
Vino cântind.

Amicului Gr. Triandafil la Paris,

Noble et tendre amitié . . . . .
Du poids de tant de maux semés dans l'univers
Par tes soins consolants c'est toi qui nous soulages
Trésor de tous les lieux, bonheur de tous les âges

Ducis.

O mână amicală, ce s'afila'n depărtare
Ăți scrie ađi urarea, ce sufletu-mi duios
Ăți face cu credință, cu lăcrămi de'nfocare
În dioa, ce arată-anul c'un deget misterios.

Prin lira-mi tremurîndă 'ți-uređ dar cu plăcere
Amice mult iubite să'ntimpeni ne'ncetat.
În callea vieței talle cântării de păsărele
Ce vesele să-ți pue că traiu-ți e'mpăcat.

Eternă primăvară să facă suridindă
 Să crească-a talle ȃile p'un câmp tot înverdind
 Udat cu'mbelșugare d'o ploae lăcrămîndă
 Adusă de un ȃfir prea dulce da suflînd.

Să numeri în grădina plăcutei talle viețe
 Da roȃe numeroase în veci tot înflorînd,
 Departe de al ierni, d'a crudei celle cețe
 Amară apăsare, ce-usucă ce-e crescând.

Să guști în astă lume, departe de măhnire,
 Din scumpa veselie, ce'n veci tu vei avea.
 Și numai încântare, plăcere, fericire
 Să'nconjure-a ta viață, ce'n rîsurî se va-afla.

În visurî aurite să fie legănată
 În vecia ta-esistență departe de'ntristări.
 Ș'a mumei mângăere să-ți fie'ndelungată, ...
 Căci numai scumpa mumă adduce încântări.

Termin aci amice făcând încă-o urare.
 Să veȃi a noastră Țarră scăpată de dureri
 S'o veȃi mai înflorîndă, mai veselă, mai tare,
 'Nălȃndu-și iarăși fruntea scăldată în plăceri,

1 Ianuarie 1860.

Plîngerea Poetului,

L'amertume est mon miel, la tristesse est ma joie.
 Un instinct fraternel m'attache à tout cercueil.
 Nul chemin ne m'arrête, à moins qui je n'y voie
 Quelque ruine, ou quelque deuil.

Lamantine.

Amară este viața când omul vai tot geme.
 Când numai sufferințe 'nainte-i se ivesc.
 Când astrul numai ride, când iarna tot a lene
 Hrănește-a salle ȃile ce'n veci nu înverdesc.

Amară este viața când omul în suspine
 Petrece-a sale ore c'un suflet vestejit.
 Când ca cea filomelă tot zile nesenine
 Privește înainte-î c'un suflet amărit.

Amară da, amară e viața, când defirul
 Gonit tot de tempeste tot timpul stă ascuns.
 Când vara numai vine, când paserea suspinul
 Nu cântă pe o cracă a pomului ajuns.

Amară e când omul de chin nefericire
 Slăbește al seü suflet perđind or ce-ajutor.
 Când inimaî de viscolî ajunsă 'n amortire
 Nu vede'n astă lume nimic încântător.

Vai! ast-fel este viața, când numai în durere
 Trăește fie-or cine p'acest amar pămînt.
 P'o mare furtunoasă când pândele'î 'ntăcere
 Împinse-sü cu iuțeală d'un foarte rece vînt.

Tot ast-fel ș'a mea viață departe de'ncăntare
 În lumea cea de chinuri mereü tot 'naintînd,
 Nu lăsa de căt plîngerî, de căt tot intristare
 În inima-mî amară, ce crește suspinînd.

Pe valurile vieți îndată ce-a mea barcă
 Fu pusă de amorul părinților iubiți
 N'avui de căt să suffer sub ploile ce'ncarcă
 O inimă sermană, și ochi-mî osteniți.

N'avui de căt să rađim o mănă îndoioasă
 P'o slabă lopățică, cu care tot cătam,
 Să scap de celle valuri, de marea furtunoasă
 Ce'n ris avea aceea, cu care m'apăram.

N'aveam de căt tempeste, în calleamî vestejită,
 Să fug cu ușurință, spr' a nu fi prada lor.
 Să caut a m'abate d'o stăncă învechită,
 Ce'n fie ce secundă părea îngrođitor.

Dar vai! atuncea tocmai când totul era-aproape,
 Puțin când remăsese spr' a fi de tot scăpat,
 Lopata cade, pere și barca-mî să să'ngroape
 Intră în fundul mării, lăsîndu-mă'nghețat.

D'atunci peri speranța și ast-fel cüm procede
 La moarte vinovatul, ce legea 'la-osîndit,
 Proced și eü sermanul. căci inima-mî da vede
 Aproape că-e mormîntul, că astfel sunt ursit.

Aveam o scumpă mumă, și moartea 'mî-ă răpit-o.
 Într'însa priveam totul. Acum tot e perđut.
 Nimic nu poate-adduce pe muma, ce-am iubit-o.
 Cum floarea astrul vorî, și defrul plăcut.

Într'însa priveam lumea, într'însa fericirea,
 La ea găseam plăcere tot eü surideam.
 Când stam pe lîngă dînsa perea nenorocirea,
 Cum pere neaoa vara. Cu dînsa mă'ncăntam.

Suflarea-i ca un defir de dulce primăvară
 Gonea or ce-întristare, ce'n mine se afla.
 Privirea-i ca un soare de limpede da vară
 A melle dille-amare. de iarnă încăldea.

Orî când în a mea cale aflam, vr'o 'mpotrivire,
 Orî când în a mea viață, vr'un vînt turburător
 Sufla... sermana mumă!... pe dată cu'ngrijire
 Făcea ca toate-acestea să peară spre-ajutor.

Cum pleacă păsărica din cuibu-i ce'ncăldește,
 Șîn calea-i este prinsă de șoimul nemilos,
 Așa și a mea mumă de legea, ce răpește
 Tot ce-e mai scump în lume fu prinsă dureros.

O moarte! nici suspine, nici inimă uimită,
 Nici lăcrămî, nici durere putură-a te'ndulci.
 Da vai! în astă lume, în calea-ți cea orbită
 Amorul său durerea nu pot a te opri.

În darn creșuî d'ast' dată în marea-mî desperare
 O moarte! c'asculta-vei un fiu nenorocit.
 În darn! căci cruda-ți mână crușînd or ce'ntristare
 Apucă or și unde ființa ce-a 'ntălnit.

Țadarnică-e strigarea a celor, ce vai perde
 Speranța mângăere, teđaurul ascuns
 A celor, ce prin tine o moarte numai vede
 De cât durerea crudă, ce sufletu-a pătruns.

Căci ochi-mî de acuma perdură-a lor vedere.
 Și astrul, ce lumină ămî da încântător,
 Se stinse făr' speranță c'a doa ți 'n plăcere
 S'apare p'oriđontul plăcut, suriđător.

Cununa vieți melle, ce-o vara împlătise
 Cu flori mirositoare, și defiri recoroși
 Acum e veștejită! și vara, ce hrănise
 Aceasta, e ucisă de vînturi friguroși.

Dar timpul ce aleargă, tot merge numai vine,
 D'acuma numai poate să facă a 'nflori
 Cununa ceastă scumpă. ce numai pentru mine
 Din sînul prime-verii fu smulsă-a recori.

Tăcu și a mea voce cum tace-o turturică,
 Când suflă vîntul ierni, afară-îngrođitor.
 Când însă vara vine cea scumpă păsărică
 Începe iar să cante c'un chip încântător.

Dar eü numai găsi-voi o cracă în verđită,
 Pe care legănînd-o de vară-un dulce vînt,
 Să cant a mea durere, și trista mea ursită,
 Ce-atîta sufferințe ămî dete pe pămînt.

E rupt de vijelie cel pom, ce-adepestire
 Ămî dete până astăđi ca-un bine-voitor.
 Puțin dar și peri-voi sub repede lovire
 A ploilor, sub rađa a soareluî-ardător.

24 Decembre 1859.

AMORUL.

Amoru'nobileadă or ce-inimă simțindă.
Ființă-în lume nu e, ce-aci să nu fi-iubit.
Amoru e suflarea, plăcută, recorindă
A dulcei primeveri, un ce prea de dorit.

Cum floarea fără astru nu poate să trăească
Și omul făr' iubire nu poate viețui.
Cum roa vin', deșteaptă, și cată să oprească
Căderea unei rode, amoru'nveseli.

El umple viața noastră, căci altfel ar fi goală.
Căci mute ar fi toate, de n'ar vorbi și-el.
E-o lege mult plăcută, dar lege prea fatală.
Or cine s'o asculte saū slab, saū voinicel.

1859.

Virsta de Rođe . . . .

Virstă de rođe trece ca dînsa.
Vino, t'adapă june dintr'insa,
Căci ora trece tot alergînd.
Iată venit-a o dimineață.
Cea altă fi-va poate cu ceață.
Vîntul cel rece fi-va suffînd.

Cupa plăceri n'o lăsa plină
Dîoa cea neagră și nesenină
Iată aleargă, vrea a sosi.
Varsă dar cupa cea de plăcere
Pe a ta limbă, ș'în netăcere
Spune dureri de a veni.

Atuncea dînsa se va retrage.
Cu ea plăcerea nu se prea trage
Și liber june vei rămănea.
Cupa apucă cu ușurință.
Căci d'o vei sparge de sufferință
E prea, difișil da a scăpa.

O inimioară trebuc-a fi p'ină
Saū de furtună saū de ți lină.
Or una-or alta trebuc-a fi.
D'aceea soarbe, soarbe căt poate
Inima-ți jună, dulce să poarte.
De nimic altu nu te sfii.

1859.

Şase perioade ale amorului.

I.

Era un timp odată când plin de fericire
 Departe d'ori ce plingeri, de or ce retăcire,
 Departe de durere, şi d'or ce întristare,
 Departe de suspine, şi plin de'ndestulare,

Duceam, o viaţa blindă, o viaţă de plăcere
 O viaţă prea senină neştiind ce e durere
 Când inima-mi cea jună s'afra tot suridindă.
 Când plină de-încântare trăia tot înflorindă.
 Când scumpa prea iubită şi dulcea-mi primăvară
 S'afra neturburată d'or ce suflare amară.
 Când inima-mi-inocentă neştiind ce este amorul,
 Această pasiune, ee repede 'şi ia sborul,
 Gusta în desfătare din dulcea veselie,
 Ce scumpă cea natură n'oferă cu mândrie,
 Privind când da adesea a stelelor lumină,
 Cea noapte recoroasă, frumoasă şi senină,
 Cea noapte 'ncântătoare, ce par' că consoleadă
 Or ce-inimă sdrobită, ş'adesea-o uşureadă.
 Simţeam plăcere mare gîndind că tot-d'aună
 Eram să măi într'astă plăcută stare bună
 Era mai dic odată, era un timp ferice
 Când toate'n astă lume păreaū că sunt propece.
 Văn-însă da spranţe nutre-a mea inimioară
 Dada-nică fū viaţa, ce-am dtis păn'in cea scară.¹⁾

Cea scară blestemată și plină de ntristare,
 Cea scară-ășa de neagră, ce-aduse turburare.
 Vai! ce nefericire, ce mână amăgindă
 Veni d'atunci s'apase o inimă arđindă ...
 Vai! ce schimbare crudă, veni neașteptată
 Să schimbe fără veste o inimă'nfocată.
 Se duse vai! se duse d'atuncea fericirea.
 Se duse, și în locu-i veni nenorocirea.
 Remase din cea scară plăcerea amortită,
 Și inima'mi senină remase vestejită.
 D'atunci nu-e serbătoare, nu-e di care să-mi placă.
 Nimic într'astă lume da, n'ar putea să-mi facă,
 Să uit p'acea ființă, divină creatură.
 Să uit pe acel angel dotat chiar din natură
 D'o vie frumusețe, splendidă ne'norată,
 Ce face ca o jună să fie adorată.
 D'atunci se duse somnul rămăind neodihnirea,
 Care mă face-adesea să blasfem omenirea.
 D'atunci ăm pare că lumea'ncepu să'mbătrânească
 Că chiar natura'ntreagă voește s'amurtească.

Văđind a mea dnrere și florile-înverđite
 Voiră să consimță rămăind tot vestejite.
 D'atunci cea rađă-a lunii păru întunecoasă.
 D'atunci și astrul d'ilei lumina lui pompoasă
 Păru că o ascunde sub umbrele profunde
 A norilor selbatici, ce-adesea ăl confunde.
 Și dulce păsărele consimt la-a mea'ntristare.
 Opresc căci de atuncea iubita lor cântare,
 Columbele frumoase, ce-adesea altă dată
 Sburau c'o nepăsare, ce lor așa e dată,
 Acum s'ascund fricoase, temându-se ca elle
 Să nu mai mult ațițe a renei celei rele
 Durerile profunde lăsat-a ce în mine
 Săgeata ta cea crudă, ce'nfiptă e de tine.
 Natura dar întreagă simți a mea durere,
 Ce-acum ăntăia oară eș suffer în tăcere,
 Tu numai însă jună remăi nesimțitoare.
 La-rana cea profundă, și cea prea perđătoare
 A inimei sermane în care fără milă
 Înfipt-ai cu crudime săgeata-ți de copilă.

Pan' când dar scumpă jună voi duce ȃile crude?
 Și ochi-mi de durere pân'când da vor fi ude
 De lacrăme ardinde, ce vărs făr'ncetare.
 L'ast suflet ce tot plânge când da-vei liberare?
 Pân' când tu vei concede să fiu în sufferință,
 Și tu jună plăcută să fii cu necredință.
 De ce tu oare crudă în lacrămi tot a ȃace
 Ordoni l-a mea inimibară, departe d'or ce pace.
 De ce-atăta cruȃime în inima-ȃi cea jnnă.
 De unde vijelia ce la urechi ămă sună.
 În urma-atitor plîngeră, te rog dar jună fată
 Plecat cu înfocare iubita-a mea-adorată,
 Te'mplor c'o voce slabă, c'o voce tremurîndă
 Să fi la-a mea durere d'acum mai suriȃinda.
 Te jur pe cel mai sacru, ce ai în astă lume,
 Pe numele aceleă iubite bune mume.
 Pe sfântul suvenirul a celui dulce tată,
 Pe tine ce în lume a pus plăcută fată,
 Să nu uiȃi un bet june ce duce'n sufferinȃe
 Tot ȃile amărîte, și pline d'umilinȃe.

S'abaȃi da mai adesea privirile-ȃi frumoase,
 Acelle'ncântătoare, și prea mult recoroase,
 Și către mine betul ce toata-a mea privire
 Îndrept spr' a ta fiinȃă acum făr' contenire.
 Aȃi ȃic să ai aminte c'o ȃi-a ta conștiinȃă
 Mostra-va-te prea tare de astă sufferinȃă,
 Ce pus-ai fără milă cu-atita nepăsare
 În inima-mă cea slabă, ce ȃace'n întristare.

29 Ianuare 1859.

II.

Începe iată'ncepe natura să'nflorească
 Câmpiile plăcute încep iar să'nverdească
 Privesc că toată lumea se află'n veselie,
 Aud din or ce parte cȃntări de bucurie.
 Ciobanul iată'ncepe îndată să conducă
 Iubita lui cea turmă, și să o reconducă,

Acum iar astrul dîlei va'ncepe să lucească.
 Cocorul, rîndurica da iar o să sosească.
 Și nori sei selbatici se trag se duc departe
 Și vîntul cel iernatic da pare că-e în moarte.
 Acum în locu-acestui veni dulcele defir.
 Și p'oriđontul splendid pare-un frumos lucefir.
 Acum și turturica p'un arbor ce'nflorește.
 Cînta-va-a sa iubire și dorul ce hrănește.
 Acum dar primavara sosește iată'ndată.
 C'o mare veselie, ce pre tot om îmbată.
 Acum frumoasa rođă, iubita scumpă floare
 O ved că respîndește odoare'ncântătoare.
 Privește pomi vesteji încep să înflorească,
 Și frunđele uscate încep iar să'nverdească.
 A dîlei astr promite acum de astă dată
 O mare abondanță în roade și s'arată
 Plăcut, frumos, dulce, ager, plin de bună-voință.
 Preumblă p'oriđontul cu mare ușurință.
 Și luna'ncântătoare, ce pere deodată,
 Când vede de departe pe soare că s'arată,

Ce foarte da se teme de rađele ardătoare
 A cestui astr al dîlei, ce-aduce desfătare.
 D'acuma'n colo liber putea-va să-și finească
 Cel curs ce are-a face fără ca să'norească.
 Grădinile frumoase se umpl de floricele
 Purtate, ce-sū de bune și june damicele.
 Natura dar întreagă se află'n veselie,
 Vedînd că primăvara voește să revie.
 Tot omul se gătește a lua și el o parte
 La astă bucurie natura ce ne'mparte.
 Da nimeni cređ nu este pe care să nu'ncante
 Aspectul cesta dulce, și defirul suffînte.
 Eū singur în suspine, în jale și durere,
 În lacrăme ardînde și'n mare neplăcere
 Departe de'ncantare, de or ce fericire,
 De risuri bucurie, și d'or ce mulțumire,
 Vedînd o da pe nimeni în astă lume mare,
 De căt pe tine jună lipsită de'ndurare
 Eū singur đic în lume trăi-voi'n sufferințe,
 Până să vii în fine o da la pocăință.

Până când al teŭ suflet voi-va ș'el în fine
 Să vindece durerea ce-aprins-ai tu în mine.
 Până a ta cruđime 'ți va da deplină voce
 D'a sterge întristărea, ce fără vr'o nevoie
 Ai pus în al meŭ suflet, tu crudă jună fată,
 Ce ești de frumusețe, și grații îndeștrată.

21 Martie 1858.

III.

O ți prea fericită, o ți strelucitoare.
 O ți de bncurie, o ți de serbătoare.
 Frumosul car al Dianeî ă! văđ că'nainteadă,
 Și cerul cel vărătic nu se mai înoreadă.
 De ce mă simț eu ast-fel coprins de înfocare?
 De ce trăsare'n mine o vie palpitare?

De unde veselia, ce-mi vine de odată.
 De ce inima-mi slabă, așa de întristată
 Resimte-o fericire așa de încântătoare?
 Da. Unde e durerea aceea prea perdătoare?
 Se duse da departe aceea durere marc.
 Și dar-ar creatorul cu-a sa voință tare
 Să nu se mai întoarcă vicleana vijelie.
 Tirana întristare să nu mai reinvie.
 O ți de fericire o ți neașteptată.
 În care a mea bellă, iubită, adorată,
 Pe care pân'acuma numeam fără de milă
 C'o voce tremurîndă, c'o voce de copilă,
 'Mi-a țiș că mă iubește, scoțînd or ce'ndoială
 Din sufletu-mi ce-o-adoară făr' teamă, făr' sfială.
 Putea-voi dar d'acuma să simț încă'ntristare?
 Putea-voi iar parola-i să cređ făr'nfocare?
 O nu! nu, nici odată ea nu-o să mă înșele.
 Căci cum cređu în fine și ea vorbelor mele.
 Nu cređ ca dup'atitea promitteri, jurăminte,
 Ce-mi face ea adesea, și multele cuvinte

Ce-mi dăca cu credință în or ce întâlnire,
 Îndată dup'aceea să lase'n amorțire
 P'acel, ce pentru dînsa simțit-a și durere,
 Adesea suspinat-a în crudă neplăcere.
 O di veni-va'n fine, în care aste toate
 Da fi-vor cunoscute d'aceea care poate
 Această fericire, ce s'affă-acum în mine
 Să schimbe cu'nlesnire în lăcrămii și suspine.
 Fi-va-însă așa crudă a mea jună-adorată?
 Dar fi-va sperjură copila nepătată?
 Ca iară să delase un june, ce-o adoră,
 Și care tot la dînsa gîndește'n or ce oră.
 Gîndesc da tot l'aceea, ce cu încredințare,
 C'o inimă-înfocată, și cu neturburare
 Ȑmi dîse că mă-iubește. Și fără nici o silă
 Jură pe al seŭ nume că are mare milă
 De mine sufferinde, și că compătîmește.
 La rana pierdătoare, ce roade ș'amărește.
 Dar vai! ce fac ingratal! De ce nemulțumire!
 Ce! Ȑmi pare că-e puțină această fericire!

Când încă-eram sermanul în marea-mi întristare,
 Când inima-mi cea slabă scotea-suspine-amare,
 Atunci, când pentru mine suflarea-era tȃcȃndă,
 Natura când întreagă pȃrea că e dȃcȃndă.
 Când n'aveam nici plăcere, nici dîmbete în mine.
 Când dîlele-mi prea negre erau tot nesenine.
 Când soarele cel splendid, și luna albiceoasă,
 Când stelele lucinde, și noaptea recoroasă,
 Departe d'a aduce la inima-mi sdrobotă
 Vr'o slabă consolare, vr'o rađă auritȃ
 Creștea mai mult durerea, ce-aduce disperare
 Hrȃnea și mai mult încă cea rană-amȃgitoare.
 Atunci dar, dîc atuncea când toate 'n astȃ lume
 Pȃreau că sunt obscure, și fără nici un nume,
 O simplȃ convorbire, 'mi-ar da o'mpȃrȃție.
 O singurȃ parolȃ ce-ași fi-adresat eŭ tie
 Putea să facȃ-'ndatȃ să easȃ cu'nlesnire
 Cest suflet din durere din marea cea mȃhnire.
 Ș'acum dupe atȃta când astȃdȃ Ȑmi dîmbește
 O soartȃ mai plăcutȃ, ce par' că recorește

Cea rană ardătoare, ce eu hrăneam în mine,
 Amorul fără margini, ce simț eu pentru tine,
 Da astăzi când în fine veniși la pocăință,
 Când pociu fără așa trudă, când 'mi-este cu putință,
 S'ascult iubită jună cea voce vibrătoare,
 Ce-mi sună'n or ce oră plăcută'ncântătoare,
 Când astăzi eu în fine pe brațele-ți iubite,
 Pe brațele-amoroase, prea scumpe fericite
 A eroinei mele fără nici o sfială
 Mă las cu înfocare, și cu neîndoială.
 Când simț pe a mea frunte ca-a ei mână frumoasă
 Preumbă cu-o ardoare, divină amoroasă,
 Când stînd pe lingă dînsa prea scumpe ore multe,
 Ce trec fără de veste ca când ar fi minute
 Ascult cu înfocare cuvintele-î de-iubire
 Contempl în admirare o frunte de mărire.
 Când sunt ajuns în fine la ținta cea dorită,
 Când inima-mi sermană e iarăși înflorită,
 Ce-ar fi putut s'aducă iar pîingeri 'n astă lume?
 Când pociu fără sfială s'admir un dulce nume.

Nimic pe astă sferă, unde-inima-mi trăește,
 Unde-or ce creatură mereu tot s'amărește,
 Unde cu greu se poate afla o fericire,
 Ce iară să n'aducă apoi nenorocire;
 Nici largă bogăție nici fie-or ce onoare,
 Nici or ce mulțumire, nici glorie prea mare,
 Nu poate fi mai dulce decât iubirea dreaptă
 De cât amorul sincer; el fie p'or ce treaptă.

10 Maiu 1858.

IV.

Dupe ce prin rugăciune te făcui să mă iubești.
 Te implor a mea iubită să nu mai mă părăsești
 Căci destulă e durerea, care eu am sufferit.
 Până când s'ajung la fine ce-mi era-atîta dorit.
 Ași fi dat or ce în lume dacă eu așa fi putut
 Să te am pe lingă mine. Or ce lucru-ași fi făcut.

Daca tu voești din contra și or ce ai preferi
Ca cesta să nu s'întimple, vai ce voi mai sufferi!

1858 Iunie 7.

V.

O de ce copilă jună da îndată ce'ntălnim
Alle noastre blinde fețe, și îndată, ce dărim
Tu pe ochi, ce te'ncântă, precum scumpă povesteai
Iar eu însumi p'alle talle, ce lucesc pe fața ce-ai,
P'acei ochi din care ese fără de a înceta
Mii de mii de rađe dulce, ce apar spre-a încanta
O-inimioară, ce t'adoră cu-un amor adevărat
O-inimioară, ce la tine se gîndește ne'ncetat,
P'acei ochi ce cu dreptate fără d'a te înșela
Ăi ador precum pe soare-ăl adoră-a nopți stea.
Da de ce a mea iubită tu îndată ce mă veđi
Stai departe d'ori ce rîsuri și începi să lăcrămeđi.

1 Septembrie 1858.

VI.

Speranțe vane înșelătoare
Speranțe crude, și trecătoare
V'ați dus departe da ați perit.
De ce însă-ast-fel mă delăsară,
De ce-așa iute vai! mă uitară
Celle speranțe, ce am iubit.

Priveam o jună cu înfocare.
O dic aceasta cu'ncredințare
Dar vai! se duse timpul plăcut.
O-iubeam. La dinsa găseam plăcere..
Făcea să-mi peară or ce durere,
Cel timp se duse. Vai! a trecut.

17 Septembrie 1859.

ORFANUL.

J'e vais sans savoir où, j'attends sans savoir quoi.

Lamartine.

Când e și de serbătoare
Curg din ochi-mi lacrimioare
Ca și flacăra-ardătoare,
Căci atunci mai mult gândesc,
Că s'a dus, numai găsesc,
Muma-mi scumpă'ncântătoare.

Când un vînt de primăvară
Sufă vesel, o-inimioară
Scoate-o plingere amară,
Căci atunci vai! dureros
Un ce-mi spune plingeros
Că n'am mumă'n astă vară.

Când câmpia e'nverdindă,
Floricea înflorindă
Steaoa dulce încăldindă,
Al meu suflet stă uscat,
Rece, veșted, turburat
Căci durerea-mi e crescândă.

Când iubit'o turturică
Scumpă, dulce păsărică
De p'o cracă d'unde pică
Roa nopți'ncântător.
Cântă vesel dîmbitor,
Inimioara-mi se despică.

Căci atunci mi-aduc aminte
Alle mumei rugăminte,
Ce iubită prea ferbinte.
Când cea voce audea
Cu căldură trimitea
Cellui, Ce-e a tot-Putinte

Ȑl ruga întru plăcere
 Ca cu marea lui putere
 Să abată-or ce durere
 De la scumpul fiul ei.
 Dar ursit așa fusei
 Să tot gem în neplăcere.

Ȑl ruga cu umilință
 Cu căldură, cu silință,
 Ca d'or care suferință
 Să desbrace voitor
 P'al ei fiu ce ȑimbitor
 U-adora întru credință.

Moartea însă mult geloasă
 Rece, neagră, nefricoasă
 Mult tirană, nemiloasă
 De acestea auȑind
 Rîdea, dinți tot creșnind,
 Turburată, friguroasă

Lasă marea liniștită,
 Unda lină, ș'aurită
 De a stelei radă-iubită
 Până barca-mă 'naintă,
 Și de mal se depărtă
 C'o suflare prea dorită

Atunci repede se scoală
 Și c'o mână da fatală,
 Barca-o oprește, o restoarnă
 Mă lăsînd de vînt isbit,
 Și de valuri amorțit
 Într'o stare anormală.

Cerul strigă, ved peire.
 Apa ferbe. Liniștire
 Nu-e. D'o mare sguduire
 Se aude tot urlînd,
 Vîntul suflă șuerînd,
 Și eu caut isbăvire.

Apa tare turburată,
 Stînce'n mijloc înalțată
 Și suflarea înghețată
 Prevestec că sunt perdut.
 Da speranța-mi a cădut
 Căci puterea-mi-e resturnată.

Ast-fel cel, ce-e-orfan de mumă
 Crede c'ora-î vin' de sună.
 Nu ved' soare nu ved' lună.
 Totu-ăi pare un abis.
 Toate vede ca în vis.
 Pentru dînsul nu-e ȑi bună.

Plîngeți dar o fiî și fiice
Voî ce-aveți o mămă dulce.
P'un orfan, ce'n spinî o duce.
Eû n'am mămă să mă'ncânt.
Tot m'aplec spr' al meû mormînt,
Căci nu-e mămă să m'apuce.

4 Aprile 1860.

La Elena C....

-De șase luni de zile o jună adorată
Nu simț nici fericire, nici viață, nici plăceri.
De șase luni de zile o viață întristată
Petrec făr' mângăero în lăcrămî și dureri.

Departo de'ncântare, de or ce mulțumire,
 Departo d'or ce vesel trăesc fără'ncetat.
 Și gându-mi tot muncește o dulce suvenir
 A dilei fericite, la care-am suspinat.

Vai totul înainte-mi s'ascunde, ș'în plăcere
 Nimic nu se arată de cât amorul meu.
 Nimic nu v'ed 'nainte-mi de cât întru tăcere
 Aud fără'ncetare un glas ce pare-al teü.

Cea di¹ fu crudă, jună, căci ore nesenine
 Petrece al meu suflet de când eu te-am v'edut.
 Sdrobit de neplăcere în tot moment suspine
 Scot trist fără dîmbire din sînu-mi abătut.

Dadarnic toate-acestea, căci tu cu nepăsare
 Te porți către acella, ce-amar e apăsat.
 Tu riđi d'amorul sincer, ce jună'ncântătoare
 Hrănește pentru tine un suflet sfășiat.

Dar cel puțin da spune copilă dîmbitoare.
 Că nu poți 'n astă lume pe nimeni a iubi.
 Că daca unu-ăți jură c'adoră cu'nfocare,
 Întorci a ta privire, și-l lași a retăci.

Nu, nu. E dulce-iubirea. Ș'apoi amoru-e-o calle,
 Prin care or și cine va trece negreșit.
 Sunt lucruri'n astă viață, ce sunt așa fatale,
 În cât or ce om face, nici unu nu-e scutit.

1) 15 August 1858.

Priimește dar iubirea-mi o jună'ncântătoare,
 Căci este fără pată. c'asa vrea Dîmneđu.
 Da viața este dulce, și vîrsta-e trecătoare.
 Grăbește-te dar jună să gusti din doru meu.

În cupa fericiri, d'amor, de voluptate,
 Ce-acum prepar eu ție, tu cređi că vei găsi
 Venin amar și negru, tot dile întristate;
 Că'n callea ce-arăt ție nu trebuie-a pași.

O! nu! nu scumpă jună! o nu, nu, nici odată
 Acella, ce t'adoră, gîndi-va l-al teü reü.
 Nu crede că iubirea-mi-e d'acella ce îmbată,
 Ș'apoi în deșteptare cunoaște fapțul seü.

Cunosc în asta lume, cea plină de durere
 Ce trebuie să fie pur, sanctu respectat.
 D'aceea, nu-ți cer jună de cât întru tăcere
 Să cređi c'amoru-mi sincer e dulce-adevărat.

Aci termin dîcându-ți că or a mea peire
 Dori-vei, de vei tace acum neconținut.
 Sau da-vei mie haîne de dulce fericire
 De-ei rîde cu plăcere la-un suflet ce-e sdrobit.

15 februarie 1859.

Pe o apă . . . . .

Pe o apă liniștită
Lopătaru'mi 'nainta.
Când o undă îngroșită
Opri barca, ce-l purta.

Vîntul suflă, frunza cade
'Ngălbenește pe pămînt.
Se usucă d'astrul ce-arde
Se târaște spre mormînt.

Ast-fel viața-mi, jună încă ,
Fu uscată d'un crud dor.
Că o barcă de o stîncă
Fu lovită'ngroșitor.

Sub a mumei mângăere
Trăiam vesel, fericit.
Dar d'o jalnică durere
Fusei repede isbit.

Moartea vine înfuriată
Cu pumnalu-î dureros
Muma cade înjunghiată
Fiu-î plînge dureros.

Marte 1860.

Poetului Haralamb Grandea.

Poete! a mea liră e încă prea copilă.
Dorește însă foarte să cânte al teu sbor.
Și coarda-î, ce resună de și e prea debilă
Salută cu'nfocare al teu prea dulce dor.

Plăcuta a ta muță e plină de ardoare,
Și verva-ți prea ferbinte e vervă de poet.
Bogată, dulce, rară, iubită, rițătoare
Încântă or ce suflet, și umple ce-e deșert.

Cât dulce este limba a muțelor iubite!
Când știe să o miște acel, ce e mișcat.
Acel ce simte 'ntr'însul că flacăre-aurite
De scumpă poeție îl ard ne'ntunecat.

Ca defirul ce roțe în callea-î respindește.
Ca vara ce ne chiamă la dulce desfătări,
Ca paserea, ce dorul în limba-î povesteste
Așa Grandea Poete! ne-adapi din încântări.

Cântarea-ți, e divină, admir a talle coarde.
Și deștul ce le mișcă de mic a fost deprins.
Dar inima-ți, ce simte se mișcă, d'un foc arde,
Ce pare că la tine de mult a fost aprins.

Procede dar pe callea de flori de primăvară
Ce singur tu Poete! acum ai semănat.
Da cântă, cântă dulce. Și scumpa noastră țară
Cunună cu aste roțe în care ești legănat.

7 februarie 1860,

LA MOARTEA VĂRULUI MEU PRIMAR

ALECSANDRU ST. MEITANI 1860 Feb. 25

Suspina înc'odată sermană ininimioară.
 Suspina, da suspina simțit-ai încă-un dor.
 Și tu vedere dulce mai lasă-o lăcrămeoară
 Să curgă mult arđindă din ochiu-ți plingător.

De ce resună bronzul departe cu turbare?
 De ce s'adună lumea, ce sgomot încureat,
 Ce cântece funebre, s'aud în depărtare?
 Tăcere! o ființă pămîntu-a delăsat.

Ei bine! dar cin' plînge, Ce țipete duioase
 Aduce-un aer rece în caru-î sburător.
 De ce natura tace, ce timpuri friguroase
 Acoper firmamentul, ce stă neđîmbitor.

Plîng suflete-amarite, ce perd un dulce frate.
 Plîng rude numeroase, coprinse de dureri,
 Plîng inimă amicale, sermane, întristate,
 Și eu urmeđ cortegiul în jalnice offeri.

Căt crudă este moartea or când 'nainte-apare,
 Mai crudă este-atuncea când vin' de timpuriu
 Și tae cu o mână prea grea seceritoare
 O floare ce crescuse sub cerul ađuriu.

Abea iubite vere intraseși 'n astă lume.
 Abea aflaseși scumpe ce este-un dulce amor,
 Ș'indată fără veste al morți crudul nume
 L'auđu-ți cu durere sună îngrođitor.

Abea 'ntinseși mână să tai o dulce floare
 Din vesela-ți grădină, ce-udaî necontentit
 Și floarea se usucă, grădină'ncântătoare!
 Oferă o vedere de plins, și de jelit.

În vara vârstei talle, când câmpu-ți începuse
A naste floricele din sinu-i ridător,
Când iarba recorindă cu farmece crescuse
D'o dată-o iarnă crudă t'uscă îngroșător.

Când vintu-ți cu ncântare s'afia p'a ta câmpie
Când astru-ți cu plăcere dîmbea strelucitor,
Un nor venind d'odată opri cea veselie
Ce pasera pe craca-ți cânta suridător.

Întocmai ca o roșă de vîntul primaveri
Suflată cu plăcere creșteai nestrăgănit,
Și roa recorindă ce noaptea dulcei veri
Revarsă cu ncântare t'uda neamărit.

Din astă viață dulce oar' ce putere-amară,
Ce mână fără milă putu a te răpi?
Iar tu o moarte crudă! iar tu veniși prea neagră
Să tai o floare dulce ce'n vară viețui.

Iar tu veniși să semeni nainte-ne durere,
Iar tu cu-a tacrușime în negre n'ai îmbrăcat.
Iar tu în lăcrămioare, departe de plăcere
Făcuși ca astă viață să ducem neîncântat.

Păn' când tu hotărit-ai să urmeredi turbată
Tot vîrsta cea de roșe tot omul fericit?
Păn' când tu secerivei tot inima ncântată,
Păn' cand umbla-vei ast-fel sermană, tot orbit?

Sau nu găsești cu cine s'alini a ta turbare?
Nu'ntîmpini oar' pe nimeni în drumu-ți sîngerat?
Dar selavul ce în lanțuri te'nvoacă cu'nfocare,
Bătrînul, ce sub vârsta-i s'apleacă întristat!

Dar inimă amărite de dorul vulnerate,
Săracul ce gîndește că n'are ce mînca!
Că iarna al acoper' cu apele'nghețate.
P'aceștia în caru-ți nu-ți place a purta.

Pricep când o virgină plăcută ca o vară
Culege din grădină-i o roșă misterios.
Dar când ved p'o femee ca noaptea n'fiorătoare
Că rupe ceastă floare nu știu la ce-e folos.

Bleste-mute dar moarte ce numai vijelie
Aduci p'un cer albastru, ce ride ne'ncetat
Blestemu-te ce'n lăcrămî, și-în neagră agonie
Ăți place să contempli ființe ne'ncântat.

Cât pentru tine vere nu am de căt în jale
Să plâng în astă lume iubita viața ta,
Mă blestemînd odată aceste legi fatale,
Ce lacrăme adduce, ce-apasă viața mea.

Să plîng întru durere să plîng făr' conținere
Pe marmura-ți cea albă lăsînd plăcute flori,
Ce lumi să arate că floare'n strelucire
Periși prea scumpe vere sub grei și negri nori.

Cu lacrăme de sînge să plîng și încă-odată
 Rugăndu-te o vere să spui la muma mea,
 Ce colo întălni-vei că viața-mi întristată
 Sub dorul ce ămî dete or cînd se va pleca.

Să-î spui că ora dulce minut de desfătare,
 De cînd plecă din viață eă nu am mai gustat.
 Și nici nu mă gustă-voi secundă de'ncăntare
 Pă'n' cînd n'o întălni-voi sermanul ne'ntristat.

Să-î spui că astru-mi doarme, de cînd orfan remas-am.
 Că vîntul numai suflă, că viața mi-este grea.
 Că geana-mi este udă de lacrămi ce vărsat'am
 Din ora despărțiri, ce fu lovirea mea.

1860 Februarie 25.

P'o Undă,

P'o undă cristalină
 Frumoasă, dulce lină
 Plutea sub luna plină
 O barcă'ncetisor,
 Purtînd încântătoare
 O mună ămbitoare
 Ș'un tată, ce cu-ardoare
 Privea la-un fiu cu dor.

Pe bolta cea cerească
 Căta să mai lucească
 Vr'o stea. Dar ca s'oprească
 Cest foc încântător,
 Regina ei iubită
 D'o mantă 'nvăluită
 Mai largă aurită
 S'urca p'un car de dor.

D'o dată un vînt tare
 Suffînd plin de turbare
 Restoarnă cu'nfiore
 Cea barcă, ce plutea.
 Și muma se îneacă,
 Și tatăl abea scapă,
 Și fiul se apleacă,
 Nu poate-a mai lupta.

1860.

SONET IV.

Ca astrul, ce lucește pe bolta cea senină,
 Ca roța, ce ne'mbată cu dulcele-î miros,
 Ca paserea ce cântă plăcută dulce, lină
 Ca defirul de vară, ce suflă misterios.

Așa iubită Lino luești la-a mea vedere,
Așa mă'ncânti prea scumpă cu dulcele-ți amor
Așa cântînd o jună mă legeni în plăcere
Sufierea-ți așa suflă ușor, recoritor.

Ești pomul fericiri, ce stinge-a mea'ntristare.
Ce face să surîdă un suflet plin d'ardoare.
Ești vara, ce ne-adapă d'amoru-i prea dorit.

O dulce auroră ai zile-mi jelitoare.
Un leagăn, ce m'adoarme în visuri de'ncântare.
O veselă câmpie cu flori de recorit.

SONET V.

Cât dulce e natura, când inima-ți e lină!
Cât totul îți surîde, când dormi în desfătări!
Dar vai! când iar din contra al teü suflet suspină.
Nimic în astă lume 'ți-aduce încântări.

Țadarnic vine vara. În darn câmpu'nverdește.
 În darn apa Țurgîndă murmură'ncetișor.
 În darn defiru dulce o rođă'nveselește
 Și astrul Țilei albe s'arată fără nor.

Căci viața-mi de și încă abea îmbobocită
 S'uscă fără să poată sermana-a fi'nflorită.
 Nimic nu folosește acum c'a vestejit.

De sus de pe o stîncă, Țăresc în depărtare
 Că vine șovăindă o barcă-isbăvitoare.
 Putea-va să se lupte cu valul necăjit.

1860.

Țarra și Orfanul.

Orfanul.

O Țarră cât ești dulce la-o inimă Română!
 Cât ești de'ncântătoare o scumpă Țarra mea!
 Da. Fiuți te privește ca singura fântână,
 D'amor, de fericire plăcută Țarra mea.

Născut p'a talle țermuri, sub bolta ta frumoasă
 D'o mămă ce virtutea iubi necontenit,
 În brațele-ți plăcute c'o inimă-amoroasă,
 C'un dîmbet de plăcere iubită m'ai priimit.

Îndată, ce vederea-mi simți că e lumină
 Îndată ce-și deschise un ochi tremurător,
 Țări cu încântare pe bolta ta senină
 Un soare ce'ncăldește pămîntul dîmbitor.

Dar ce! tu nu scâpat-ai de tot de chinuri grele.
 Ce inima-ți tot plînge, ce încă tot ofteți,
 Ce tot nu vin să cânte plăcute păsărele
 Pe pomu-ți ce'nverdișe. Ce veđ tu lăcrămeți,

Tarra.

O fiu ce încă jună gustat-ai din durere,
 Nu știi că rana crudă se vindecă cu greu.
 Mă'ntrebi dar de ce'n plângeră petrec ș'in neplăcere
 Privește însă fiu-mi, scâpat-am d'or ce reu.

Veđut-ai vr'odată
 Tu fiu-mi plăcut
 Un cer fără pată
 Curat, și tăcut.

1859 Septembrie 1.

„O scumpă jună fată t'ador cu'ncredințare.
 Ați jur c'a mea iubire e plină de'nfocare.
 Acestea dicea-un june la-o jună, ce iubea.
 Dar ea nu vrea s'asculte, și tot se depărta.

„Ăți jur c'amorul sincer, ce simț eū pentru tine
 Putea-va să-ți adducă nici plingeri, nici suspine.“
 Copila însă jună nimic nu respundea.
 Tăcândă intristată în gânduri retăcea;“

„Ei bine acel june măi țise înc'odată.
 N'ai milă d'aste lăcrămī copilă nepătată.“
 O voce tremurîndă atuncea s'auđi.
 Și aste vorbe crunte îndată respândi.

„O voi ce n'aveți milă de inime sermane!
 O voi, ce nu cunoașteți ce este un amor.
 Ce astăđi voi promiteți ființelor orfane
 Or ce și măine'ndată uitați al vostru dor.

Ce sacru'n ochi vostri nimic aci în lume
 Nu pare nici promiteri, nici or ce jurămînt.
 Ce diceți că iubirea e un ădarnic nume.
 Și respectați pe nimeni pe tristul cest pămînt.

Departa staī de mine! Cunosc a ta dorință.
 Nu pociū iubi în lume un suflet schimbător.
 Te juri că pentru mine te afli în sufferință.
 Dar cređ nmic din căte ămī ăici suriđător.

Varului meū P. Ţigonia.

Ordinairement ce que nous appelons amis et amitiés ce ne sont qu' accointances et familiarités nouées par quelque occasion ou commodité, par le moyen de laquelle nos âmes s'entretiennent. En l'amitié de quoi je parle, elles se mêlent et confondent l'une en l'autre d'un mélange si universel, qu'elles effacent et ne retrouvent plus la conture, qui les a jointes.

Montaigne.

Vîntul ierni scumpe vere
 A suflat de multe ori
 Și'mfloriră multe vere
 Măi mulți arbori roditori
 De când noi ne despărțirăm
 Și nu ne măi întălnirăm.

Prea iubita păsărică.
 Dorul ei ași povesti
 Pe o dulce floriceică,
 Ce mai multe ori ȃimbi,
 Făr' ca trista mea vedere
 Să te vadă cu plăcere.

Pe ce ȃermuri depărtate
 Ducă plăcuta-mi viața ta?
 Eū prin locuri întristate
 Ȃmi preumbl ființa mea.
 Făr' speranță de scăpare.
 Tot în lăcrămi desperare.

Unde sunt iubite vere
 Celle ȃile plin' de dor?
 Celle ȃile de plăcere,
 Adepate de amor,
 Ce duceam cu înfocare
 Plini de visuri de'ncăntare.

Vere unde-e vîrsta jună
 Vîrsta noastră de copii,
 Când a stelei raȃă bună
 Respîndindu-se'n câmpii
 Ne găsea numai în risuri
 Și-în de jocuri dulce visuri?

Când scăldați în fericire
 Socoteam că pre pămînt
 Născuți suntem ca'n iubire
 Să sorbim al veri vînt
 Îmbrăcați în voluptate,
 Bucurie, libertate.

Când pe câmpuri înverȃite
 Cu plăcere alergam,
 Și sub umbre prea dorite
 Unul d'altul n'ascundeam
 Privind p'astrul cu'ncăntare
 Cum s'urca făr' turburare.

Când credeam că'n astă lume
 Toate risuri ne aduc
 Cunoscând de loc cel nune
 Al dureri, ce produc
 ȃile 'n lacrăme udate,
 Tot în negre îmbrăcate.

Rare ori un nor de vară
 Ușurel venea tăcut,
 Să trimită-o lăcrămioară.
 Pe pămîntul cel plăcut,
 Numai însă ca să ude
 Roȃe dulce, blînde, nude.

S'aŭ retras acelle dile
 A'ncetat plăcutul cânt
 Prea iubitei filomile,
 De care-astădi nu mă'ncânt,
 Căci durerea perqătoare
 Mă apasă plîngătoare.

Aastădi rađa dulcei stele
 Ce'n plăcere lumina
 S'a ascuns. Şt pasărele.
 Ce cu farmec dăntuia
 Triste negre şi tăcute
 Staă urite, neplăcute.

Soarta noastră prea iubite!
 Astfel crudă hotărî
 Ca prin căi nefericite
 Să ne facă-a retăci
 Tu departe de'ncântare
 Eă de or ce desfătare

Căci îndată ce-unul ş'altul
 În durere şi în dor
 Despărţiri sărutatul
 Ne-am dat plini d'un sfint amor,
 Tu perduşi un tată dulce,
 Eă o mumă şi mai dulce.

Vai! d'atunci ca turturica,
 Ce preumblă ne'ncântat,
 Făr' plăcerea, cea mai mică
 Astfel scumpe-am suspinat.
 Nu cređ lumea să mai poată
 A'ndulci durerea-mi toată.

Căt amar făr'mpăcare
 E atunci, când în dureri
 Duc o viaţă de'ntristare
 Fără cânturi, şi plăceri
 Delăsat din or ce parte,
 Urmărit de cruda soarte.

Când aproape stai de mine
 Unul p'altul consola.
 Acum însă fără tine
 Toate căte mă'ntrista
 Par mai negre par mai crude,
 Ochi-mi tot de lăcră-mi-să ude.

Vino vere încodată
 Lîngă mine mult voios.
 Uită soarta-ţi întristată,
 Ce turmeadă dureros.
 Să ne dăm o'mbrăţigare,
 O-amicală sărutare.

Vino. Viața e mai lină
 Ling'al teū amic iubit.
 Vin' p'o undă cristalină
 Să privești mai recorit
 Barca noastră iar mergîndă
 Mai ușoară, mai lucindă.

1860.

Să nu mă uiți.

Să nu mă uiți o jună, când ora fericiri
 Vesti-va-a ta pendulă cu sunetu-i plăcut.
 Când astru-ți se'mbrăca-va cu haina streluciri,
 S'aruncî a ta privire la timpul ce-am trecut.

Atunci ăți vei aduce aminte gînditoare
 De toate câte-adesea iubită promitteai?
 Și defirul de vară, ce ție dîmbitoare
 Șufla-va, nu goni-va departe ce-mî diceai?

În van! a mea speranță se perde-va ca fumul.
 Căci roța, ce o ploae veni a recori,
 Uitînd c'a fost plecată, amestecă parful
 Cu florile ce-sū verde, nevrînd de alte-a ști.

1859 Maiū 30.

La o jună.

Tu-ămî ești viața, tu-ămî ești soare,
 Tu-ămî ești defirul curat.
 Într'un leagăn de'ncăntare
 Ții ființa-mî necurmat.

Înaintea callei melle
 Numai rođe respăndești.
 Și ca dulce păsărele
 Cu plăcere tot dimbești.

Cum e roa la o floare
 Ast-fel 'mi-ești plăcuta mea.
 Ca dambila ridătoare.
 Ride'n veci ființa ta.

Martie 1859.

La E . . . . .

Jună, ca vara ce'n floricele
 Vine scaldată plină d'amor,
 Cum pe o cracă dulci păsărele
 Cântă ne spune care-e al lor dor.

Astfel copilă, înconjurată
 Din or ce parte ești de plăceri,
 De vîntul tare neturburată,
 Duci a ta viață în încântări.

Dar nu știi oare că'n astă lume
 Esistă-un june, ce pe pămînt
 Suspină betul la al teū nume,
 Căci lui ăi sufle un tare vînt?

Nu știi că'n tine vede scăpare.
 Că'n tine totul are tăcut?
 Tu i-ești speranță or ce'ncântare
 Scapăl iubită. Doru-i-e plăcut.

1859 Maiu 8.

Tot la ea.

(C'un buchet.)

Tu ești floarea vieți melle
 Vîno 'ncântă al meu dor.
 Stea mai dulce dintre stele
 Luminează-mi dînbitor.

Ție angel de plăcere
 Ți aduc aceste flori.
 Tu vrăjmaș al dureri
 Risipește-mi negri nori.

1859 6 Iunie. 23.

Tot la ea.

Nori sunt încă plini de durere
 Pe a mea frunte, ce vijelii
 Așteaptă tristă, cu neplăcere.
 Gonește-i. Adu dulci veselii.

În valuri triste de turburare
 De ce ăți place s'ai ne'ncetat
 Pe cel ce vesel cu înfocare
 T'adoră jună neturburat.

1859 August.

A . doa Rugaciune.

A qui perd tout , Dieu reste encore ,
 Dieu là-haut , l'espoir ici-bas.

Al. de Musset.

Doamne Înalte , vecinic Părinte
 La tine singur mă mai gândesc.
 Și di și seară dulci rugăminte
 Aduc eu Ție stăpân ceresc.

Maî des privireatî acum o lasă
 Către un suflet, ce e sdrobit
 De o durere, ce îl apasă
 Și di și noapte necontentit.

Muma lui scumpă ce-i da plăcere
 Vruseși să-l lase făr'ajutor
 În valuri negre de neplăcere
 Sub un vînt tare, turburător.

Astfel cum barca s'afă pe mare
 Când o furtună rîde de ea,
 Din stîncă'n stîncă s'isbește tare
 Se urcă, cade în callea sa.

A ta voință a fost aceasta.
 Ei bine-acuma durerea mea
 Vino'mblîndește cu-a ta cerească
 Milostivire. Nu mă lăsa.

Tu mă protege în a mea calle.
 Fii lingă mine necontentit.
 N'uita pe fiul a fiicei talle
 Ce-aci virtutea mult a iubit.

Pe fiul mumei ce'n or ce oră
 A talle sfaturi ami povestea,
 Și cu o voce prea mult sonoră
 Callea cea dreaptă ami arăta.

Ajută-mî Doamne să merg 'nainte
 Fără clintire, netremurând
 Pe calea aceea, ce'n rugăminte,
 Trecu-a mea mumă neșovăind.

Maî dăm speranță căci am perdut-o.
 În a meă mumă pân' aci-o-aveam.
 Urma măhniri am strebătut-o.
 Acum nedejdea în tine-o am.

Te rog Părinte, maî am un tată.
 Ei bine! Lasă-l p'acest pămînt
 Maî mulți ani încă. Căci el bet cată
 Să maî mă'mbrăce c'un alb veșmînt.

Părinte! Lasă-l încă în viață
 El mă mângăe în urma ta.
 Maî risipește nori de ceață,
 Ce staū prea negri pe fruntea sa.

Sfârșesc. Dar oare orî ce dorințe
 Le spus-am Ție, ce-ești voitor?
 'Ți-am spus că țarra e'n sufferințe.
 Că nu scăpat-a de tot de nor.

O Tu! Ce totul ții 'n a ta mână.
 Tu, care aperi p'omul ofînd,
 Pân' când vedea-vei țarra română
 'Notând în lacrimi, și su^spinând!

Da. România nu fi-va oare
 Și ea odată ajunsă'n port?
 Pe o câmpie mai lucitoare
 Ea nu-și va'ntinde plăcutu-i cort?

Unul d'o parte, altul de alta
 Eăr' contenire o va chinui.
 Pe criminalul de a sa faptă
 Nimeni făr' milă va pedepsi?

O țarră dulce când te vedea-voi
 Cu bucurie săltînd plăcut?
 Când a mea frunte eă înălța-voi
 Vădînd pe tine că-uiti cel trecut.

A treia dară-a mea rugăciune
 Este aceasta 'Nalte 'mpărat.
 Să scapi pe Țarra dulce stăpâne
 D'acet greū negru, urît păcat.

Să faci ca astru-i mai strelucinde
 Să fie limpede mai curat.
 Să faci ca vîntul mai recorinde
 Să fie dulce neturburat.

S'o'mbraci cu haîne de primăvară.
 Și p'o câmpie cu dalbe flori
 S'o lași să'noate, ca-un astr de vară
 P'un cer făr' mărgini și fără nori.

Pe fruntea-i mândră să pui cunună
 De lauri rođe încântător.
 Cum vara pomi cei buni cunună
 C'un deget dulce mult voitor.

1860 Aprilie 3.

Unei june trădătoare,

Iubirea adevărată nu pare ție bună.
 În calea desfrănări ați place-a preumbla.
 Ei bine-atunci strebate-o, și mergi mai iute jună.
 Sdrobește înainte-ți or ce tu vei afla.

Ați place ca o bacantă să bei cu nepăsare
 Din cupele orgii în sgomot dănțuind.
 Ei bine te îmbată, d'o largă desfătare,
 Și calcă inocentă, onoare alergînd.

SONET VI.

Floarea veselă surîde când o ploae recorindă
Vin' pe aripa-unui defir, și o udă voitor.
Aurora când apare rođa iarâ strelucindă
Roa dulce de pe dânsa lasă jos încântător.

Astfel slaba mea ființă, o copilă đîmbitoare,
Se încântă, când privirea-ți se abate misterios
Căt-re-o inimă'ntristată, ce pe tine, jună, te-are
Ca o roo, ca un defir și ca astrul cel frumos.

Alineadă dar plăcută oriđontul vieți melle.
Îndulcește-a mea măhnire cum iubite păsărele
Pe o cracă cântând dulce stinge'n noi fie-or ce dor.

Fă ca-un defir recorinde să măi legene-a mea cracă.
D'astă haină'ntunecoasă, a mea jună mă desbracă,
Și în locu-î dă-mi o altă de plăcere și amor.

Maiü 1859.

1859 Mai 30.

Căt dulce cãntă o păsărică
Colo pe arbor, ce eü đăresc.
Fi-va ea oare o turturică?
Scumpă cãntare inm îngeresc.

Iată defirul cu-aripa-î albă
Mișcă o frunđă, prea đîmbitor
Sub dinsa pare o floare dalbă,
Și p'asta spune al dînși dor.

A veri line cea cãntătoare
Ce ne îmbată d'un dulce-amor,
Care c'o voce prea sunătoare
Cãntă sub astrul strelucitor.

Spus-am atuncea unei copile,
Ce lângă mine ședea plăcut,
Jună iubită, a melle đile
Prea amărîte eü așu fi vrut

Să cânt c'o voce tremurătoare,
Să spuî și lnmî tot ce 'mi-e greü.
Dar vocea-mi-e slabă, nesunătoare.
Să spuî că doarme da astrul meü.

JERUSALIM.

Într'un deșert departe,
Închis din or ce parte
De munți întunecoși,

De unde vede-or eine
Acelle ape line
A mări, ce stă'n loc,

Într'un ocol de ținuri,
Ce urmele de timpuri
Asupra-le da port.

Aproape de Iordanul,
P'a cărui țerm Înaltul
Cu oameni vorbi.

P'o țarrină uscată,
Făr' ploae, înclinată
Și sub un cer curat.

Unde e torent fără-apă,
Și stânca ce tot crapă.
Smochinul vestejit.

Și-îdopul ce s'unește
Cu ținul ce'nvechește,
Și cedrul prea înalt.

Șe'înaltă o cetate
Ce-o mare'nsemnătate
Odată da avu.

Cetatea ce fu mare,
Și plină de splendoare,
Ce toți o respectău.

Ce glorie înaltă
Avu. Și adăpată
A fost de bucurii.

Sionul, ce-acum plînge
Cu lacrimi de sînge,
Căci tot e-acum perdut.

Viata e Scumpă,

Viata-e scumpă, viata-e dulce,
Când ne suflă vântul lin,
Când pe aripai ne-aduce
Un timp vesel și senin.

Viata-e plină de dîmbire
Când o paseră cîntînd
Ne vestește fericire
Pe o cracă dîntuind.

Când câmpia-ne-e'nverdindă
Și un rîu încîntător
Cu-apai dulce recorindă
O stropește voitor.

Când o rođă lucitoare
Crește'n vînturî de defirî,
Când durerea perdătoare
Se lovește de porfirî.

Viata-e bună radioasă
Când n'aduce bucurîi,
Când e și primăvăroasă,
Când e timp de veselîi.

Revărsatul Soarelui.

Un point brillant part comme un éclair,
et rempli aussitôt tout l'espace; la voile
des ténèbres s'efface et tombe.

J. J. Rousseau.

Al Dianeî car pălește pe cerul strelucinde,
Și miile de focurî a stelelor lucinde
Se sting. O luptă'ncepe într'astrul dîmbitor.
A dîlei celeî albe ce'n_cîntă voitor,]
Ș'a nopți recoroase cea stea tremurătoare.
Aci da dîce-or cine că ese-învîngătoare.
Dar iată că orientul deschide mult dîmbind
A sale porți de aur din care pare-șînd
Deița dimineți c'o frunte argintie
Purtînd o mantă lungă cu fața purpurie,
Ce-o-acoperă cu totul. Tăcerea a perit.
Sculatu-s'a natura tot omu-a revenit
La munca-î prea plăcută ce-e-obicînit a face.
Dorita turturică tot cîntă numai tace.
Defirul suflă dulce o rođă mîngîind
Pe care roa nopți se clatenă curgînd
Verdeața-e re'nviată și oaea dulce-o paște.
Plăcerea 'n astă oră cu farmece da naște,

Călătorul și Orfanul.

Călătorul (singur.)

La poalele orientului păru iar astrul dîlei
 Cu haîna-î cea văratică, în carul strelucirei.
 Cu o mână cerul limpede el umple de lumină,
 Pămîntul cu-alta mîngăe rîdîndă și senină.
 Se urcă. Floarea veselă începe să-î surîdă
 Și Luna iar albindu-se nu poate să mai rîdă.
 A veri păsărele salută steaoa bună,
 Tot jocuri, rîsuri, bucurii din or ce parte sună.
 Dar cine-e omul palidul, ce colo'n depărtare
 Sub umbră stă jelindu-se coprins de întristare!
 Și fruntea-î de și fragedă, de și nu multe vere
 Vedutu-o-a plecându-se în lumea de durere,
 De ce-e-abătută, galbenă ca roța înflorită,
 Când vîntul cel prea repede o-apeacă vestejită,
 El plînge... Pare doru lui că este foarte mare,
 Să mă apropii... Starea-î vai! inspiră îndurare...

Către Orfanul.

Bună ziua dulce june. Sub această umbră deasă
 Ai venit să te repauzi din vr'un drum ce ai făcut.
 Or vr'un dor adînc, ce t'arde, ce-a ta inimă apasă
 Te-au adus în aste locuri? Căci te ved' ești abătut.

Orfanul.

Privește acest arbor, ce colo pe câmp ăce.
 Ascultă turturica, ce'ndoru-î numai ta ce.
 Ca arborele fost-am lovit d'un tresnet tare.
 Ca paserea perdut-am iubirea cea mai mare.

Călătorul.

Ei bine, acest arbor va naște iar lăstară
 În vara ce gonește durerea cea amară.
 Și paserea, ce plînge, găsi-va altă-iubire
 Ce-o faceva să uite a ei nefericire.

Orfanul.

O vai! pentru-a mea viață nu-e di primăvăroasă.
 Pentru-inima-mi cea neagră, uscată, dureroasă
 Vedea-voi să se urce cest soare nici odată.
 Și iubirea ce perdut-am nu poate fi aflată.
 A vieți melle ape sunt vecinic înghețate.
 Furtunile ce-es iarna mă'mpinge-vor turbate.

Călătorul.

Sermane dară spune această-a ta durere
 Ce inima-ți va roade or câte alte vere
 Trăivei 'n astă viață ce numai suferințe
 Aduce lăcrămiăare, suspine, umilințe.

Orfanul.

P'acest tapet, ce vara, când vine încărcată
 De flori mirositoare, în roze legănată
 Aruncă pe pămîntul, cu mare veselie
 Cu rîsuri, cântec dulce, cu voci de bucurie
 Te pune'n liniștire, și spune-voi îndată
 Durerea, ce ființa-mi oprește turburată.

Călătorul.

C'o inimă arđindă aștept cu înfocare
 Să aflu care este amara-ți întristare.

Orfanul.

Ascultă....

Călătorul.

Doream însă sa știu și cine e'n lume
Te-a pus, și care este iubitul al teū nume.
Și care'ți este țarra. La ce dumnezeire
Aduci o rugăciune când astru'n strelucire
Se urcă p'oriđontul cu haina-î purpurie.
Când iară se coboară scăldat în veselie

Orfanul.

Ce nume port, cin' m'a născut, ce Dumneđeu eū laud
E de prisos să povestesc pe scurt să spuī eū caut.
Un Dumneđeu avem noi toți lui daū-a mea rugăciune.
Când m'am născut, m'aū boteđat și-ămī deteră un nume.
De Patrie am cunoscut prea dulcea Romănie.
Născut am fost p'al ei pmīnt în marea-mī bucurie
D'o mumă, ce neconținut virtutea-aci iubit-a.
Ce pe serman a ajuta tot bine-a da dorit-a.
Se vede însă că'n cea đī Deīța ce împarte
La cesta bună, la cel rea ș'amară neagră soartē
Ținea în mână foarte strīns bagheta 'nfiorătoare
Căci mă lovi, și nu vedūi o đī suriđătoare.
În barca vieți când intraī găsii o mumă dulce.
Al ei consoarte căuta cea barcă a conduce.
Līngă-a mea mumă eū đăream plăcute doo fiice
Din fructele amorului remase măi propice.
Vīntul cel rēu era legat, și apa liniștită.
Și p'oriđontul preumbla cea stea prea strelucită.
Dar vai! d'odată regele furtunelor turbate
Se scoală și uitīndu-se pe apele curate,
Să-înfioreadă că nu știū care-e a lui putere.
Desleagă vīntul cel de nord, ce strigă'n netăcere.

Apa se urcă, cade iar, de stīnce se lovește.
Spumeadă, ferbe, iar măi stă, dar iară greū mugește.
În fundul norilor cei greī s'aseunde astrul dulce.
Un întunerec foarte des o ploae neagră-adeuce.
Cerul se sparge, și cad jos tot tresnete de moarte.
Barca lovită numai vrea pe nimenī să măi poarte.
Sermanul tată p'în luciri ăl vedē că se muncește
Să scape tot ce i-e măi scump. Nimic nu folosește.
O fiică pere. Prea puțin. Măi perde încă una.
P'īntre luciri eū iar đăresc că plīnge dulcea mumă.
Ridic atuncea slabu-mī glas către-Ăl, Ce poruncește.
Furtunile se risipesc, și cerul ce albește.
Dar ce đăresc!... O călător... Vai inima-mē neacă!
Sub aste multele nevoi o! mumă mea se pleacă.
D'o parte tatăl, d'alta eū în darn ăi dăm speranțe.
Sfârșise-aci or ce dureri ce-eraū 'n a ei balanțe.
Căci cum am đis or căruī om ursita cāntărește
Câte mahniri câte nevoi în viața-i 'l urmărește.
Ai vrut să știi de ce eū plīng. 'Ți-am spus a mea durere
Perduī o mumă. O jelesc în crudă neplăcere.
D'acum nu voi să măi trăesc. Sfârșit-am a mea viață.
Pe fruntea-mī grea eū nu măi vedē de cât amară ceață.
Astrul cel dulce, ce'ncălđea a melle đile rece
Era-a mea mumă. A apus. Durerea-mī numai trece.
D'aceea plīng și numai voi nimic să vedē în lume.
Strig în đadar, și mă gāndesc la un singur dulce nume

Călătorul.

Orfane-a ta durere e vrednică de jale.
Puține d'aste vede un om în sa cale.

Dar iară or cum fie, a ta inimă-e slabă.
 Căci Dumneșeu ne dete la toți nu o di albă
 Ș'apoi da mai 'nainte d'a-apune steaoa-ți dulce
 Tu trebue în urma-ți să lași lumină luce.
 Când flori vine vremea și ei să vestejească
 Nu lasă a sa frunte pe loc să 'ngălbenească.
 Ci caută 'nainte în juru-i să arunce
 Semănță, ca s'arate că fost-a și apuse.
 În vara viitoare semănța iară crește
 În locul unde floarea acuma vestejeste.
 Așa și omu'n viața-i da trebue să lase
 Neșterse urme. Fie or ce pe dînsu-apase.

Orfanul.

Semănța folosește când iarna friguroasă
 O'nghiață? Când suflarea-i prea repede furioasă
 Pe câmp o risipeștă? și urmele ce-o navă
 Când umblă'n urma-i lasă p'o mare lină albă
 Nu per? O! Da. În lume ca-un fum se perd per toate.
 Apar se sting cum tocmai stelutele de noapte.

Călătorul.

Această stoică a ta delasă nepăsare.
 Nimic plăcut, folositor ăți dic într'insa are.

Orfanul.

Iubirea-mi toată 'n muma mea sermanu-o concentrasem.
 Perdui pe ea, perdui pe tot. Cel riū ăl veđi 'l uitasem
 Ca dînsu curge turbură da dioa-mi 'ntunecoasă
 Ca noaptea neagră, fără stea din iarna friguroasă.
 Durerea-mi n'are nici un leac, da vecinică ea fi-va.
 Pe căt în viață voi mai fi trist astru mă găsi-va.

Călătorul.

Pe aripele timpului-sbura-va-a ta 'ntristare.
 În pantecele cestuia durerea balsam are.

Orfanul.

Ființa-mi încă de și de ani de loc nu e'ncărcată.
 Nu cređ să poate ridica o viață 'ngreuiată.

Călătorul.

Te las căci timpul a trecut, căci soarele-e departe.
 Te las orfane, și te rog de lacrămî te desparte.
 Aduți aminte că'n dureri și grele suferințe
 Noi ducem toți al nostru traiū, în chinuri, umilințe.

Orfanul.

O călător! un drum curat 'ți-uređ cu înfășe.
 Ăți mulțumesc de câte-acum ămi dis-ai cu'ndurare.

1860 Mai 6.

FINE.

Tabla de materii.

	Pagina.
Prefață	5
Părintelui meu G. Meitani	9
La lira mea	8
România	10
Durerea	15
Sonet I.	20
Sonet II	21
26 Aprila 1859	22
1 Maiu 1859	23
La Elena.	24
Amicului meu A. A. Suțu la Paris	27
La România	28
Appel	32
6 Ianuarie 1859	36
Sonet III.	39
Roda	40
Rugăciunea Poetului	41
Cântec	51
Diua de 24 Ianuarie	52
Să cântăm	56
Patria	57
Să plîng	63
Moartea tui Mihai-Bravul	64
Primăvara	71
Visul României	72
Amiciția	82

II.

25 Octobre 1858	83
Dup'o deşteptare	85
La	86
Libertatea	89
Celor ce vor lucra pentru viitorul Patriei	90
Imn	94
Mişeria omului	95
Amicului G. Costandinescu	105
Plângind pe mormintul mumei melle	106
Invidia	111
Aprilie 1859	112
Amicului G. Triandafil la Paris	113
Plângerea P. Tîgului	115
Amorul	120
Vîrsta de roşe	121
Şase perioade ale amorului	122
Orfanul	138
La Elena C.	143
Pe o apă	146
Poetului Haralamb Granda	148
La moartea vărului meu primar Al. St. Meitani	150
P'o undă.	155
Sonet IV	157
Sonet V.	159
Tarra şi orfanul.	161
1859 Septembrie 1	163
Vărului meu P. Tîgonia	165
Să nu mă uiţi	170
La o jună	171
La E	172

III.

Tot la ea (c'un buchet)	173
Tot la ea	174
A dooa rugăciune	175
Unei june trădătoare	179
Sonet VI.	180
1859 Mai 30	181
Jerusalim	182
Viaţa-e scumpă	184
Revărsatul soarelui	185
Călătorul şi orfanul	186